

— Ἡ εὐτυχία αὐτή, κακή, δὲν ἀγνοεῖς ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς καὶ μόνης γυναίκας, ἥτις ὅμως χλευάζει τὸν πτωχὸν Ἑρρίκον.

— ὦ! ἐπανελάβεν ἡ βαρόνη, θὰ ἐπίστευον ἀπεναντίας ὅτι ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐπαίζεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Ὁ Ἑρρίκος ἐτρόμαξε βλέπων τὴν ἐχθρικήν ταύτην στάσιν, καὶ ὅμως ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἀποτέλεσμα πείσματος καὶ ὅτι ὀπισθεν τοῦ πείσματος ἐκρύπτετο ὁ ἔρω.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε, φιλότατη Καρλόττα, μὲ ἀδικεῖς, καὶ ἀγνοῶ ἂν ὑπάρχη καὶ ἄλλο στόμα τόσῳ ὠραῖον καὶ τόσῳ σκληρόν. Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἐγὼ νυμφεύομαι; Ἀπατάσαι.

— Ἰσως ἐγὼ, εἶπε μετὰ τραχύτητος ἡ βαρόνη, ἂν δύναται ποτε νὰ φανῇ τραχεῖα ἢ φωνὴ τῆς ἀγαπώσης ἡμᾶς γυναίκας, ὅταν μᾶς ἐλέγχῃ ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶμεν.

— Ἐχεις, βαρόνη, τόσῳ ὠραῖους ὀφθαλμούς καὶ δὲν βλέπεις πλεόν μακρὰν; Ὅχι, ὄχι! ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας δὲν νυμφεύεται τὴν Μαργαρίταν τοῦ Βαλοᾶ.

— Καὶ τότε, ποῖος;

— Ἐ! διάβολο! ἡ Μεταρρύθμισις νυμφεύεται τὸν Πάπαν. Τοῦτο συμβαίνει.

— Ἄ! Ἄ! μεγαλειότατε. Ἡ Καρλόττα δὲν συλλαμβάνεται εὐκόλως εἰς τὰ πνευματώδη λογοπαίγνια σας. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀγαπᾷ τὴν δέσποιναν Μαργαρίταν, καὶ δὲν σας ἐλέγχω δι' αὐτό. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! Εἶναι πολὺ ὠραία, ὥστε πρέπει νὰ ἀγαπᾷται.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε σύννου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μειδιάσας σχεδὸν ἀδιωράτως, εἶπε:

— Βαρόνη, ζητεῖς νὰ τὰ χαλάσωμεν, καὶ ὅμως νομίζω ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα. Ἄς ἴδωμεν τί ἐπραξες ὅπως μὲ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ νυμφευθῶ τὴν δέσποιναν Μαργαρίταν; Οὐδέν. Ἀπεναντίας, μὲ ἀπήλπισας πάντοτε.

— Καὶ καλῶς ἐπραξά, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη.

— Καὶ διατί;

— Διότι σήμερον θὰ ἐνυμφεύεσθε ἄλλην.

— Ἄ! νυμφεύομαι αὐτήν, διότι σὺ δὲν μὲ ἀγαπᾷς.

— Ἄν σας ἡγάπων, Μεγαλειότατε, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἀπέθνησκον.

— Ὅθ' ἀπέθνησκας; Καὶ ἀπὸ ποῖαν ἀσθένειαν;

— Ἀπὸ ζηλοτυπίας, ... διότι μετὰ μίαν ὥραν ἢ μὲν βασίλισσα τῆς Ναβάρρας θὰ ἀποπέμψῃ τὰς ἀκολούθους τῆς, καὶ ἡ Ὑμ. Μεγαλειότης τοὺς ἀκολούθους τῆς.

— Καί τοῦτο ἀληθῶς σὲ λυπεῖ, φίλη μου;

— Δὲν λέγω τοῦτο. Λέγω ὅτι ἂν σας ἡγάπων, αὐτὸ θὰ μὲ ἐβασάνιζε φοβερά.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν πρώτην ταύτην ὁμολογίαν. Ἄλλ' ἂν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δὲν ἀποπέμψῃ τοὺς ἀκολούθους τοῦ τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ κυρία Σώθη, μετ' ἀληθοῦς ἐκπλήξεως, λέγετε πράγματα ἀδύνατα καὶ κυρίως ἀπίστευτα.

— Καὶ ὅπως τὰ πιστεύσης τί πρέπει νὰ γείνη;

— Πρέπει νὰ λάβω ἀπόδειξιν, τὴν ὁποῖαν σεῖς δὲν δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε.

— Καὶ διατί ὄχι, βαρόνη; Μὰ τὸν Ἄγιον Ἑρρίκον! ἀπεναντίας θὰ σοὶ τὴν δώσω, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, κατατρώγων τὴν νεκρὰν γυναῖκα διὰ βλέμματος πλήρους ἔρωτος.

— ὦ! Μεγαλειότατε. . . ἐψιθύρισε ἡ Καρλόττα ἀπεινώσασα τὴν τε φωνὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. . . Δὲν ἐνοῶ. . . Ὅχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποφύγῃ τις τὴν εὐτυχίαν ἥτις σας περιμένει.

— Εὐρίσκονται τέσσαρες Ἑρρίκοι, ἀγγελέ μου, ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, ἐπανελάβεν ὁ βασιλεὺς: Ὁ Ἑρρίκος τῆς Γαλλίας, ὁ Ἑρρίκος τοῦ Κονδέ, ὁ Ἑρρίκος τῆς Γκιζης, ... ἀλλ' εἰς καὶ μόνος Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ; . . .

— Καί. . . ἂν ὄλην τὴν νύκτα ταύτην ἔχεις εἰς τὸ πλευρόν σου τὸν Ἑρρίκον τοῦτον;

— Ὅλην τὴν νύκτα ταύτην;

— Ναί. Ὅθ' ἦσο τότε βεβαία ὅτι δὲν τὸν ἔχει ἄλλη πλησίον τῆς;

— Ἄ! ἂν κάμετε τοῦτο, Μεγαλειότατε! ἀνέκραξε τότε καὶ ἡ δέσποινα τῆς Σώθης.

— Ὅθ' τὸ κάμω, σοὶ δίδω τὸν λόγον μου.

Ἡ δέσποινα τῆς Σώθης ἤγειρε τοὺς δύο μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς, ὑγρούς ἐν τῇ ἠδυσπαθείᾳ των, καὶ ἐμειδίασε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅς τις ἐμεθύσθη ἐκ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος.

— Ἄς ἴδωμεν, ἐπανελάβεν ὁ Ἑρρίκος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί θὰ ἔλεγες;

— Ὅθ' ἔλεγον, ἀπήντησεν ἡ Καρλόττα, ὅτι ἀληθῶς ἀγαπῶμαι ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν! θὰ τὸ εἶπῃς, διότι αὐτὸ εἶναι πράγματι, βαρόνη.

— Ἄλλὰ, τί νὰ κάμω; ἐψιθύρισε ἡ δέσποινα τῆς Σώθης.

— ὦ, βαρόνη! δὲν ἔχεις θεραπαινίδα, ἀκόλουθον, θαλαμηπόλον τινά, τὴν ὁποῖαν νὰ ἐμπιστεύεσαι;

— Ἐχω τὴν Δαριόλην, ἡ ὁποία εἶναι εἰς ἐμὲ τόσῳ ἀφωσιωμένη, ὥστε θὰ κατεκερματίζετο πρὸς χάριν μου. Εἶναι ἀληθῆς θησαυρός.

— Ἀξιόλογα! Εἶπε εἰς τὴν νεάνιδα ταύτην ὅτι θὰ κάμω τὴν τύχην τῆς, ὅταν γίνω βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καθ' ἃ μοὶ προεῖπον οἱ ἀστρολόγοι.

Ἡ Καρλόττα ἐμειδίασε, καθ' ὅσον ἔκοτε ὁ Βεαρνὸς ἀπήλαυε φήμης ἐντελοῦς Γασκόνου, προκειμένου περὶ ὑποσχέσεων.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε: τί ἐπιθυμεῖτε παρὰ τῆς Δαριόλης;

— Ὅλιγον δι' αὐτήν, τὸ πᾶν δι' ἐμέ.

— Ἐπὶ τέλους;

— Ὁ κοιτῶν σου δὲν εἶναι ἄνωθι τοῦ ἰδικοῦ μου;

— Ναί.

— Ἄς περιμένῃ ὀπισθεν τῆς θύρας. Ὅθ' κρούσω τρίς, θὰ ἀνοίξῃ καὶ θὰ λάβῃς τὴν ἀπόδειξιν τὴν ὁποῖαν σοὶ εἶπον.

Ἡ δέσποινα τῆς Σώθης ἔμεινε ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα σιωπῶσα. Εἶτα, ὡς νὰ παρετῆρει μὴ τὴν ἀκούσωσι, προσήλωσεν

ἐπὶ στιγμὴν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὀμίλου ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ βασιλομήτωρ. Ἀλλὰ δι' ὅσον ἀκαριαία καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ στιγμὴ αὐτὴ, ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἡ βαρόνη ἀντήλλαξαν συνεννόησεως βλέμμα.

— ὦ! ἂν ἤθελον, εἶπε διὰ φωνῆς σειρήνος, ἥτις θὰ ἀνέλυε τὸν κηρὸν εἰς τὰ ὄψα τοῦ Ὀδυσσεὺς ἂν ἤθελον νὰ συλλάβω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ψευδομένην;

— Δοκίμασον, φίλη μου, δοκίμασον. . .

— Μὰ τὸν Θεόν, ὁμολογῶ ὅτι μοὶ ἔρχεται ὄρεξις.

— Ἄφες τὴν νὰ θριαμβεύσῃ. Αἱ γυναῖκες οὐδέποτε εἶναι ἰσχυρότεραι, ἢ μετὰ τὴν ἡττάν των.

— Βασιλεῦ, διακρατῶ τὴν πρὸς τὴν Δαριόλην ὑπόσχασίν σας, καθ' ἣν ἡμέραν βασιλεύετε τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ἑρρίκος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἀπῆντα εἰς τὸν δούκα τῆς Γκιζης:

— *Noctu pro more: Τὴν νύκτα ταύτην, κατὰ τὸ σῆθησε.*

Ὁ Ἑρρίκος ἀπεμακρύνθη τῆς βαρόνης εὐτυχῆς, ὅσον καὶ ὁ δούξ τῆς Γκιζης ἀπομακρυνόμενος τῆς Μαργαρίτας τοῦ Βαλοᾶ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἢ τε βασιλομήτωρ καὶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δώματά των, ἀμέσως δὲ αἱ αἰθουσαι ἤρξαντο ἐκκενοῦμεναι. Ὁ ναύαρχος καὶ ὁ πρίγκηψ τοῦ Κονδέ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τετρακοσίων εὐπατριδῶν Οὐγονόττων, διήλθον διὰ τοῦ γογγύζοντος πλήθους. Εἶτα ἐξῆλθε καὶ ὁ Ἑρρίκος τῆς Γκιζης μετὰ τῶν Λοθαριγγίων εὐπατριδῶν καὶ τῶν Καθολικῶν, ἐπευφημούμενος καὶ χειροκροτούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Ἡ Μαργαρίτα τοῦ Βαλοᾶ, ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας καὶ ἡ δέσποινα τῆς Σώθης διέμενον, ὡς γνωστόν, ἐν αὐτῷ τῷ Λούβρω.

B

Ο ΚΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΡΑΣ

Ὁ δούξ τῆς Γκιζης ὠδήγησε τὴν νύμφην τοῦ δούκισσαν τοῦ Νεβέρ εἰς τὸ μέγαρον τῆς, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ *Chaume* ἀπεναντί τῆς ὁδοῦ *Brac*, ἀφοῦ δὲ παρέδωκεν αὐτήν εἰς τὰς θεραπαινίδας τῆς μετέβη εἰς τὰ δώματά του ὅπως ἀλλάξῃ ἐνδύματα, λάβῃ νυκτερινὸν μανδύαν καὶ ὀπλισθῇ δι' ἐνὸς τῶν μικρῶν καὶ ὀξέων ἐκείνων ἐγχειριδίων, ἃ ἐκαλοῦντο *πεποισθησεῖς τῶν εὐπατριδῶν* καὶ ἐφέροντο ἄνευ τῆς σπάθης. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανεν αὐτὸ ἐκ τῆς τραπέζης, ἔνθα ἔκειτο, εἶδε μικρὰν ἐπιστολὴν οὖσαν ἐν τῇ θήκῃ του.

Λαβὼν καὶ ἀνοίξας αὐτὴν ἀνέγνω τὰ ἐπόμενα:

«Ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος Γκιζης δὲν θὰ ἐπανελθῇ τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸ Λούβρον, ἢ ὅτι ἂν ἐπανελθῇ θὰ λάβῃ τοῦ «λάχιστον τὴν πρόνοιαν νὰ ὀπλισθῇ διὰ «καλοῦ θώρακος καὶ κοπτεροῦ ξίφους».

— Ἄ! εἶπεν ὁ δούξ, στραφεὶς πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του. Ἴδου ἀλλόκοτος

υπόμνησις, μαστρο - Ροβίνε. Κάμε μου τὴν χάριν, εἰπέ μοι ποῖοι εἰσῆλθον ἐδῶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ;

— Ἐνας μόνον, αὐθέντα μου.

— Ποῖος ;

— Ὁ κύριος Γάστ.

— Ἄ ! πράγματι, νομίζω ὅτι ἀγνωρίζω τὸ γράψιμόν του. Ἄλλ' εἴσαι βέβαιος ὅτι ὁ Γάστ ἦλθε ; Τὸν εἶδες ;

— Καὶ κάτι περισσότερο, αὐθέντα μου ! τοῦ ὠμίλησα.

— Ἐχει καλῶς. Τότε θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν του. Δός μοι τὴν ζακέττα μου καὶ τὸ ξίφος μου.

Ὁ θαλαμηπόλος εἰθισμένος ὢν εἰς τὰς τοιαύτας μεταμφιέσεις ἔφερον αὐτῷ ἀμφοτέρω. Ὁ δούξ ἐνεδύθη τὴν ζακέτταν του, ἣτις ἦτον ἀλυσιδωτὴ καὶ ἦς ὁ δικτυωτὸς θώραξ ἦτο τόσῳ εὐκαμπτος, ὥστε καίτοι ἐκ γάλυθος ἐφαίνετο οὐσα ἐκ βελούδου. Εἶτα ἐφόρεσεν ὑπενδύτην καὶ ἐπ' αὐτὸν ἱμάτιον βραχύ, κομδωμένον ἄχρι τοῦ λαιμοῦ, λευκὸν καὶ φαῖον, — ἄτινα ἦσαν τὰ ἀρέσκοντα αὐτῷ χρώματα — μακρὰ ὑποδήματα ἀνερχόμενα ἄνω τῶν γονάτων, σκουφον ἐκ μαύρου βελούδου, ἄνευ πτερῶν ἢ μαργαριτῶν. Περιεβλήθη μέλανα μανδύαν, ἔθετο ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην του, καὶ δούξ τὸ ξίφος τοῦ εἰς τινα ἀκόλουθον. ὃν ἔλαθε μεθ' ἑαυτοῦ, μετέβη εἰς Λουῆρον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τῶν ἀνακτόρων, τὸ φρολόγιον τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ ἐσήμεινε μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἄν καὶ ἡ νύξ ἦτο προκεχωρημένη καὶ ὀλίγον ἀσφαλεῖς ἦσαν αἱ ὁδοὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οὐδὲν συνέβη καθ' ὁδὸν εἰς τὸν τολμητικὴν πρίγκηπα, ὅστις ἔφθασε σῶος καὶ ὑγιὴς ἀπέναντι τοῦ κολοσσίου ὄγκου τοῦ παλαιοῦ Λουῆρου, οὐτινος πάντα τὰ φῶτα βαθμηδὸν εἶχον σβεσθῆ, καὶ ὅπερ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀνυψοῦτο φοβερὸν ἐν τῇ σιωπῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σκότει.

Πρὸ τοῦ βασιλικοῦ φρουρίου ἐξετείνετο βαθεῖα τάφρος, ἀνωθι τῆς ὁποίας ἦσαν τὰ πλεῖστα τῶν δωματίων, ἄτινα κατεῖχον οἱ ἐν τοῖς ἀνακτόροις οἰκοῦντες πρίγκηπες. Τὰ δωματῖα τῆς Μαργαρίτας ἔκειντο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ἄλλὰ τὸ πρῶτον τοῦτο πάτωμα, ὅπερ θὰ ἦτο εὐπρόσιτον ἂν μὴ ἦτο ἡ τάφρος, εἶχε χάρις εἰς αὐτὴν τριάκοντα σχεδὸν ποδῶν ὕψος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἐξησφαλισμένον κατὰ πάσης ἀποπειρας τῶν ἐραστῶν ἢ τῶν νυκτοκλεπτῶν. Τοῦτο ὁμῶς οὐδόλως ἐκώλυσε τὸν δούκα τῆς Γκιζης νὰ κατέλθῃ ἀποφασιστικῶς ἐν τῇ τάφρῳ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν, ἠκούσθη κρότος παραθύρου τινὸς τοῦ ἰσογείου ἀνοιχθέντος. Τὸ παράθυρον τοῦτο ἦτο κιγκλιδωτὸν ἀλλὰ χεῖρ τῆς ἀφῆρεσε μίαν τῶν μικρῶν κιγκλιδῶν κεκομμένην ἐκ τῶν προτέρων καὶ διὰ τοῦ ἀνοίγματός ἐκείνου ἀνήρτησεν μετὰ ζῆλον σειρήτιον.

— Εἴσαι σὺ, Γιλόννη ; ἠρώτησεν ὁ δούξ χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀπήντησε γυναικεῖα φωνή, χαμηλότερον ἔτι.

— Καὶ ἡ Μαργαρίτα ;

— Σὰς περιμένει.

— Ἐχει καλῶς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ δούξ ἔνευσεν εἰς τὸν ἀκόλουθόν του, ὅστις ἀμέσως ἀνοίξας τὸν μανδύαν του ἐξετύλιξε μικρὰν σχοινίην κλίμακα. Ὁ πρίγκηψ ἔδωσε τὴν μίαν τῶν ἄκρων τῆς κλίμακας εἰς τὸ κρεμάμενον σειρήτιον, ἡ δὲ Γιλόννη ἔσυρεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔδωσε καλῶς. Τότε ὁ πρίγκηψ ἀναρτήσας τὸ ξίφος ἐν τῇ ζώνῃ του ἀνήλθεν ἄνευ τινὸς ἀπευκαταίου. Εἰσελθόντος αὐτοῦ ἡ κιγκλὶς ἐτέθη εἰς τὴν θέσιν της, τὸ παράθυρον ἐπανεκλείσθη, καὶ ὁ ἀκόλουθος ἀφοῦ εἶδε τὸν κύριόν του εἰσελθόντα ἠσύχως εἰς τὸ Λουῆρον, ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου εἰκοσάκις ὁμοίως τόνειχε συνοδεύσει, κατεκλίθη περιπετυλιγμένος ἐν τῷ μανδύῳ του ἐπὶ τὸ χόρτον τῆς τάφρου καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ τείχους.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ καὶ βρανίδες βροχῆς ἐπιπτον. Ὁ δούξ τῆς Γκιζης ἠκολούθησε τὴν ὁδηγόν του, ἣτις ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰκκώβου Μαντινίων στρατάρχου τῆς Γαλλίας. Εἰς ταύτην ἡ Μαργαρίτα εἶχεν ἀόλυτον ἐμπιστοσύνην, οὐδὲν ἀπ' αὐτῆς τηρούσα μυστικόν. Ἰσχυρίζοντο δὲ ὅτι μετὰ τῶν μυστηρίων, ἄτινα ἡ ἀδιάφορος αὐτῆς πίστις ἐκάλυπτε, ὑπῆρχον καὶ τινα τόσῳ φοβερά, ὥστε ἐξηνάγκαζον αὐτὴν νὰ φυλάττῃ καὶ τὰ ἄλλα.

Οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο, οὔτε εἰς τὰ ἰσόγεια, οὔτε εἰς τοὺς διαδρόμους, καὶ μόνον ἐκ διαλαίματῶν λάμπεις τις ἀμαυρά, ἀμέσως ἐκλείπουσα, ἐφώτιζε τὰ πένθιμα ἐκεῖνα δωματῖα.

Ὁ δούξ φερόμενος ὑπὸ τῆς ὁδηγοῦ του, κρατούσης αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς ἐλικοειδῆ κλίμακα, κατεσκευασμένη ἐντὸς τοίχου καὶ ἣτις ἔφερε δι' ἀποκρύφου καὶ ἀδιοράτου θύρας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῶν τῆς Μαργαρίτας δωματίων.

Ὁ ἀντιθάλαμος, ἐπίσης καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ ἰσογείου αἰθουσαι, ἦτο σκοτεινότητας. Φθάσασα ἐν αὐτῷ ἡ Γιλόννη ἐστάθη.

— Ἐφέρετε ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ βασίλισσα ; ἠρώτησε βαιῆ τῇ φωνῇ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ δούξ τῆς Γκιζης. Ἄλλὰ μόνον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος θὰ τὸ δώσω.

— Ἐλθετε λοιπὸν ἀμέσως !, εἶπεν ἐν τῷ σκότει φωνή, ἣν ἀκούσας ὁ δούξ ἐσκήρτησε, διότι ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Μαργαρίτας.

Ταυτοχρόνως δὲ παραπέτασμα ἐξ ἰώδους βελούδου μετὰ χρυσῶν ἀνθέων ἀνυψώθη, καὶ ὁ δούξ διέκρινεν ἐν τῇ σκιᾷ αὐτὴν τὴν βασίλισσαν, ἣτις ἀνυπομονοῦσα εἶχεν ἔλθει εἰς συνάντησίν του.

— Ἰδοὺ ἐγώ, δέσποινα !, εἶπε τότε ὁ δούξ.

Καὶ διῆλθε ταχέως τὴν θύραν, ἣς τὸ παραπέτασμα ἔπασεν ἀμέσως.

Τότε ἡ Μαργαρίτα τοῦ Βαλοᾶ ἐδέησεν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς εἰς τὸν πρίγκηπα, ἐν τοῖς δωμασίν ἐκείνοις, τοῖς ἄλλως λίαν αὐτῷ γνωστοῖς, ἐνῶ ἡ Γιλόννη μείνασα εἰς τὴν θύραν ἔφερε τὸν δά-

κτυλον εἰς τὰ χεῖλη καθησυχάσασα οὕτω τὴν κυρίαν της.

Ὡσανεὶ εἶχεν ἐννοήσει τὴν ἀνήσυχον ζηλοτυπίαν τοῦ πρίγκηπος, ἡ Μαργαρίτα ἔφερον αὐτὸν ἐν αὐτῷ τῷ κοιτῶνί της, ὅπου στᾶσα εἶπεν :

— Καὶ λοιπὸν, δούξ, εἴσαι εὐχαριστημένος ;

— Εὐχαριστημένος, δέσποινα ; καὶ ἀπὸ τί παρακαλῶ ;

— Ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, τὴν ὁποίαν σοῦ δίδω, ἐπανελάθεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ τινος πείσματος. Διότι ἀνήκω εἰς ἄνδρα, ὅστις αὐτὴν ταύτην τὴν πρώτην ἐσπέραν τῶν γάμων μας τόσῳ ὀλίγον φροντίζει περὶ ἐμοῦ, ὥστε οὐδὲ κἂν νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ ἦλθε διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμα, δὲν λέγω ἐκλέξασα, ἀλλὰ δεχθεῖσα αὐτὸν σύζυγον.

— ὦ, δέσποινα !, εἶπε μετὰ λύπης ὁ δούξ, ἠσύχασον, θὰ ἔλθῃ, καὶ μάλιστα, ἂν τὸ ἐπιθυμῆς . . .

— Καὶ σὺ μοι λέγεις τοῦτο, Ἐρρίκε ;, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα. Σὺ, ὅστις μόνος γινώσκεις ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές ; Ἄν εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ὑποθέτεις, θὰ σὲ παρεκάλουν νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Λουῆρον ;

— Μὲ παρεκάλεσες νὰ ἔλθω εἰς τὸ Λουῆρον, Μαργαρίτα, διότι ἐπεθύμεις νὰ ἐξαλείψῃς πᾶν τοῦ παρελθόντος ἡμῶν ἔχνος καὶ διότι τὸ παρελθὸν τοῦτο ὑπῆρχεν οὐ μόνον ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀργυρῷ κιβωτίῳ, ὅπερ σοὶ φέρω.

— Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι τι, Ἐρρίκε ; ἐπανελάθεν ἡ Μαργαρίτα προσηλοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ δουκῆ. Νομίζω ὅτι βλέπω ἐν σοί, οὐχὶ πρίγκηπα, ἀλλὰ μαθητὴν ! Ἐγὼ ν' ἀρνηθῶ ὅτι σὲ ἠγάπων ; Ἐγὼ νὰ θελήσω, ἵνα σβύσω φλόγα, ἣτις ἴσως σβεσθῇ, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ ἀντανάκλασις θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ; Οἱ ἔρωτες τῶν ὁμοίων μου φωτίζουν καὶ πολλάκις κατατρώγουσιν ἄπασαν τὴν σύγχρονον αὐτοῖς ἐποχὴν. Ὅχι, ὄχι, δούξ ! Δύνασαι νὰ φυλάξῃς τὰς ἐπιστολάς τῆς Μαργαρίτας σου καὶ τὸ κιβώτιον ὅπερ σοὶ ἔδωκεν. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων μίαν καὶ μόνην σοὶ ζητῶ καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς ἐπικίνδυνος.

— Ὅλοι ἀνήκουσιν εἰς σέ, εἶπεν ὁ δούξ. Ἐκλεξὸν ἐν τῷ κιβωτίῳ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θέλεις νὰ ἐξαφανίσῃς.

Ἡ Μαργαρίτα ἠρέυνησε πυρετωδῶς ἐν τῷ ἀνοικτῷ κιβωτίῳ καὶ διὰ τρεμοῦσης χειρὸς ἔλαβε μίαν μετὰ τὴν ἄλλην δωδεκάδα ἐπιστολῶν, ὧν ἠρέκεσθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν διεύθυνσιν, ἣτις μόνη ἀνεμίμησκεν αὐτῇ τὸ περιεχόμενό των. Ἰδοῦσα ὅτι ἄλλα δὲν ὑπῆρχον ἐν τῷ κιβωτίῳ, ἐγένετο κάτωχρος καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν δούκα :

— Κύριε, εἶπεν, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ζητῶ δὲν ὑπάρχει. Μὴ ἀπώλεσας αὐτὴν κατὰ τύχην ; διότι νὰ τὴν ἔδωκες . . .

— Καὶ ποῖαν ἐπιστολὴν ζητεῖς, δέσποινα ;

— Ἐκείνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ σοὶ ἔγραφον νὰ νυμφευθῆς ὅσον τάχιστα.

— Ὅπως δικαιολογῆσῃς τὴν ἀπιστίαν σου ;

Ἡ Μαργαρίτα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Ὅχι, ἀλλὰ διὰ νὰ σοὺ σώσω τὴν ζωὴν. Ἐκεῖνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ σοὶ ἔγραφον ὅτι ὁ βασιλεὺς, βλέπων τὸν ἔρωτά μου καὶ τὰς προσπάθειάς, τὰς ὁποίας κατέβαλλον ἵνα διακρῆξω τὴν μετὰ τῆς Ἰνφάντης τῆς Πορτογαλλίας ἔνωσίν σου, εἶχε προσκαλέσει τὸν ἀδελφόν του, τὸν νόθον τῆς Ἀγγουλέμης πρὸς ὃν δεικνύων δύο ξίφη εἶπε: «Διὰ τούτου φόνευσέ τὸν Ἑρρίκον τῆς Γκιζῆς τὴν ἐσπέράν ταύτην, ἄλλως αὖριον σὲ φονεύω διὰ τούτου». Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ποῦ εἶναι;

— Ἰδοὺ αὕτη, εἶπεν ὁ δούξ, ἐξαγαγὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ κόλπου του.

Ἡ Μαργαρίτα ἤρπασε σχεδὸν αὐτὴν, τὴν ἤνοιξεν ἀπλήστως καὶ βεβαιωθείσα ὅτι ἦτο ἡ ζητούμενη ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ προσήγγισεν αὐτὴν εἰς τὸ κηρίον. Ἡ φλόξ μετεδόθη ἀμέσως εἰς τὸν χάρτην, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβληθῆ εἰς τέφραν, ἢ ἡ Μαργαρίτα, ὡσεὶ φοβουμένη μὴ ἤθελε ζητήσωσιν ἐν αὐτῇ τὴν ἀσύνητον ἀνακοίνωσιν, ἔσπευσε νὰ κατατρίψῃ διὰ τῶν ποδῶν.

Ὁ δούξ τῆς Γκιζῆς παρετήρει προσεκτικῶς τὴν ἐρωμένην του καθ' ἅπασαν τὴν πυρετώδη ταύτην ἐκτέλεσιν. Εἶτα ἐπανέλαβε:

— Μαργαρίτα, εἰσαιτώραεὺ χαρισημένη;

— Ναί, διότι τώρα, ὅτε ἐνυμφεύθητε τὴν πριγκίπισσαν Πορκιάνην, ὁ ἀδελφός μου θὰ μοῦ συγχωρήσῃ τὸν ἔρωτά μου, ἐνῶ οὐδέποτε θὰ μοὶ ἐσυγχώρῃ τὴν ἀποκάλυψιν μυστικοῦ, οἷον εἶναι αὐτὸ ὅπερ ἐν τῇ πρὸς σὲ ἀδυναμίᾳ μου δὲν ἠδυνήθη νὰ σοὶ ἀποκρύψω.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ δούξ. Τότε μὲ ἠγάπας.

— Καὶ ἀκόμη σὲ ἀγαπῶ, Ἑρρίκε· ἴσως πλέον ἢ πρὶν.

— Σὺ;

— Ναί, ἐγώ. Οὐδέποτε ὅσῳ σήμερον, εἶχον ἀνάγκην φίλου εἰλικρινοῦς καὶ ἀφωσιωμένου. Βασίλισσα, δὲν ἔχω θρόνον. Σύζυγος, δὲν ἔχω σύζυγον.

Ὁ νέος πριγκίπῃ ἔσεισε μετὰ λύπης τὴν κεφαλὴν.

— Ἄλλ' ὅταν σοὶ λέγω, ὅταν σοὶ ἐπαναλαμβάνω, Ἑρρίκε, ὅτι ὁ σύζυγός μου οὐ μόνον δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ μὲ μισεῖ, μὲ περιφρονεῖ. Ἄλλως τε, νομίζω, ὅτι ἡ παρουσία σου ἐν τῷ κοιτῶνι, ὅπου ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ ἦναι, εἶναι ἀρκοῦσα ἀπόδειξις τοῦ μίσους του καὶ τῆς περιφρονήσεώς του.

Δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ ἀργά, δέσποινα, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ὄφειλε νὰ ἀποπέμψῃ τοὺς ἀκολουθούς του· καὶ ἂν δὲν ἦλθε, δὲν θὰ βραδύνη ὅμως.

— Καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, μετ' αὐξοντος πείσματος, ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Δέσποινα, εἶπεν ἡ Γιλόννη ἀνοιξάσα τὴν θύραν καὶ ἐγείρασα τὸ παραπέτασμα, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐξέρχεται τῶν δωματίων του.

[Ἐκτετακτοῦ συζύγου.]

ΚΑΛΟΒΑΣΙΑΝΣ Ὁ ΠΑΛΛΕΓΚΙΩΤΗΣ

Ἀγγλικὸν διήγημα

[Μετὰφρασις: I. Ἰσιδωρίδου Σουλίσση].

(Ἡ ὀνήτεια καὶ τέλος ἴδι προηγούμενον ἔκλειον)

Ὁ Ἰάκωβος Ε' ὑπῆρχε προσιτὸς καὶ εἰς τὸν ἔσχατον τῶν ὑπηκόων, ὥστε ἀκόπως αἱ δύο γυναῖκες ἔτυχον τῆς αὐτοῦ ἀκροάσεως. Καὶ ἡ χήρα Μάξουελ ἐφημιζέτο ἐπὶ τῆς νεότητός της ὡς ὠραία, καίτοι δὲ σήμερον προβεβηκυῖα, εἶχε τὴν παράστασιν εὐχαριν καὶ ὁμοῦ εὐγενῆ, δηλαδὴ ἐκέκτητο καὶ ἐκ τοῦ σχήματός της ὅ,τι ἀπαιτεῖτο πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεως ἣν ἤρχετο νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν βασιλέα· σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ καρδία τοῦ Ἰακώβου Ε' μεγάλως ὑπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ κάλλους ἐκραδαίνετο· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ συνήγορος, καίτοι σιγῶσα, ἠγόρευεν εὐδοκιμώτερον τῆς ἐναγούσης, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς, καὶ πρὶν ἔτι νὰ τὰς ἀκούσῃ, ἐνδομύχως ἠύχετο ὅπως ἡ αἴτησις αὐτῶν συναρῆ μετὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ βασιλικὴ παρουσία εἶχε φέροι τὰς γυναῖκας εἰς ἀμηχανίαν τινὰ κατ' ἀρχάς, τοῦθ' ὅπερ ἰδὼν ὁ Ἰάκωβος Ε' τὰς ἐθάρρυνε διὰ τῆς πραότητος αὐτοῦ· καὶ τότε ἡ χήρα διηγήθη τὸ ἱστορικὸν ἀπλοῦστα καὶ ἀληθοφανέστατα, τὸσον δὲ ἐγοῦντευσεν ἡ ἀφέλεια τοῦ λόγου, ὥστε ὄχι ὁ βασιλεὺς, ὁ ἤδη προκατελιημένος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπαθέστατος τῶν ἀκροατῶν βραδέως θὰ κατενόησεν. Ὅταν ἡ χήρα ἦλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ εἰπῇ τὴν ἐκβασιν τοῦ διαβήματος τῆς Μαρίας πλησίον τοῦ σερ Ἰῶν, ἔστη ἀμφιβάλουσα, ἠρυθρίασε, καὶ τῆς ἐκόπη ὁ λόγος· ἀλλ' ἐμάντευσεν εὐθὺς ὁ βασιλεὺς, καὶ τὴν εἰκασίαν του ἐπεβεβαίωσεν ὡς ὀρθὴν τὸ ἐρύθημα τὸ ἐπιφανὲν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε μόνις συνέχων τὴν ἀγανάκτησιν· ὅσονοῦπῃ θὰ ἔλθω εἰς τὴν Ἀννανδάλην, καὶ βλέπομεν. Ἰδοὺ, παρατηρήσετε αὐτὸν τὸν κύριον· ὅταν σὰς τὸν στεῖλω, νὰ τὸν ἀκολουθήσετε ὅπου θὰ σὰς ὀδηγήσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ, θὰ σὰς προμηθεύσῃ διὰ νὰ περάσετε αὐτὴν τὴν νύκτα ἀσφαλῆς κατὰλυμα καὶ θὰ σὰς χορηγήσῃ τὰ ἐπαρκῆ διὰ τὸ ταξιδεῖ σὰς χρήματα, ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸν τόπον σὰς ὅσον ταχύτερον. Πέπεισθε ὅτι δὲν θὰ σὰς λησμονήσω.

Εἶνε πάγγνωστον ὅτι ὁ εἰς ἄκρον φιλοδίκαιος Ἰάκωβος Ε' εἶχε καὶ τινὰς παραδόξους ιδιοτροπίας· συχνάκις περιήρχετο τὰς χώρας του ὑπὸ μεταμορφώσεως παντοίας, ὡς μεταπράτης, ὡς μουσικός, πρὸς δὲ καὶ ὡς ἐπαίτης βρακένδυτος, ὅτε μὲν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν καταχρήσεων, αἷς ἔπραττον οἱ τὰ δημόσια διαχειριζόμενοι, ὅτε δὲ καὶ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ ψυχαγωγίαν, ὡς ὁ κληρὸς τῶν μύθων τῆς Καλιμάς· καὶ τότε, ὡσάκις ἦτο χρεῖα νὰ φανερωθῇ μετωνομάζετο Καλοβασίλης ὁ Παλλεγκιώτης (de Ballengeich)· ὑπῆρχε δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα κρυφία τις δίδοσι, δι' ἧς ἐξήρχετο ἐν ἀγνοίᾳ πάντων εἰς τὰς τοιαύτας ἐκδρομάς, ἢ μόνος, ἢ ἀκολουθούμενος παρ' ἐνὸς ὑπηρετοῦ, καὶ τούτου μεταμφιεσμένου.

Εἰς τὴν προῦσαν λοιπὸν περίστασιν

ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ὀροφύλακα σερ Ἰῶν ὡς ἀγνωστος, διὸ καὶ λαβὼν τὰ δέοντα μέτρα, ἀφίκετο εἰς Ἀννανδάλην χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν. Ἐκεῖ ἐξέτάσας, καὶ ἰδὼν ὅτι αἱ πληροφορίαι αἷς ἔλαβεν συνεφώνουν μετὰ τῆς γνώμης ἣν εἶχε σχηματίσει περὶ τῶν δύο γυναικῶν, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῶν μεταμορφωμένων εἰς ἐπαίτην. Πλησιάζων εἰς τὴν ἔπαυλιν, εἶδε μακρόθεν νέαν τινὰ πλύνουσαν εἰς βυαλίον τι φορέματα· ἦτο δὲ ἡ Μαρία· εἰς ἣν προσελθὼν προσποιήθη τὸν πάσχοντα, καὶ καθήσας χαμαὶ ἐγὼς, ὡς δῆθεν κατατρυχόμενος ὑπὸ τινος ἄλγους.

Ἐτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτὸν ἡ Μαρία, τὸν ἠρώτησε τί τὸν ἐπόνει, καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ καθ' ὅσον ἀπέκειτο εἰς αὐτὴν, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀπεκρίθη ὅτι συνήθως ἔπασχεν ὑπὸ τοιοῦτου τινὸς νοσήματος, ἀλλὰ δι' ὀλίγουθερμου γάλακτος καὶ ἀναπαύσεως μιᾶς ὥρας θὰ ἰατρεύετο. Ἀσμενος τότε ἡ Μαρία εἶπε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅπου θὰ ἐτύγχανε πάσης περιποιήσεως. Τὸν ὑπεβόηθησεν ἵνα ἐγερθῆ, ἔλαβε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν βραχίονά της, τῷ εἶπε νὰ στηρίζεται καλῶς ἐπάνω της, καὶ οὕτως ὠδεύσαν ἀμφότεροι βραδεὶ τῷ βήματι. Εἰς τὴν ἔπαυλιν προσηνέχθησαν πρὸς αὐτὸν φιλοξένως οἱ πάντες· ἐκεῖ ἔγινε λόγος περὶ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Μάξουελ, καὶ μετὰ τοῦ λόγου ἀρὰ κατὰ τῆς ἀναληθσίας τοῦ διοικητοῦ.

— Ἀχ! ἔλεγον, νὰ τὰ ἐμάνθηκεν αὐτὰ ὁ βασιλεὺς, ἀφεύκτως θὰ τὸν ἔπαυεν, ἔνα τοιοῦτον κακὸν λειτουργόν του· ὄχι δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν ἐτιμωροῦσεν αὐστηρῶς.

Οὕτω βεβαιωθείς ὁ Ἰάκωβος περὶ τῆς ἀποστροφῆς τῶν ὑπηκόων του πρὸς τὸν σερ Ἰῶν, δὲν ἠθέλησε ν' ἀναβῆλθῃ ἐπὶ πλέον τὴν νέμεσιν. Ἀνεχώρησε λοιπὸν, καὶ τὴν μὲν νύκτα ἐκεῖνην κατέλυσεν εἰς μικρὸν τι χωρίον, τὸ Δούγκοβον, πρωίας δὲ γενομένης, κατηυθύνθη πρὸς τὴν μικρὸν ἐκεῖθεν ἀπέχουσαν Ἀμισφιέλδην.

Εἶπομεν ὅτι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἶχε λάβει τὰ δέοντα μέτρα· ὥστε εἶχε κατόπιν του ἀκολουθίαν, ἧς μέρος μὲν παρέμεινεν εἰς τὸ Δούγκοβον, τὸ δ' ἐπίλοιπον διετάχθη νὰ ἐνεδρεύῃ ἐντὸς χαράδρας τινὸς ἐξωθεν τῆς Ἀμισφιέλδης, μέχρις οὗ ζητηθῆ παρ' αὐτοῦ. Καὶ τότε, ἀποβαλὼν τὰ ῥάκη τοῦ ἐπαίτου, παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου τοῦ διοικητοῦ ὑπὸ τὸ ἔνδυμα ἀπλοῦ ἀγρότου, καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ νὰ εἰσαχθῆ ἀμέσως παρὰ τῷ κυρίῳ του· ἀλλ' ὁ ὑπηρετὴς ἀπεκρίθη ὅτι ὁ σερ Ἰῶν ἐκάθησε μόνις εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὅτι διετάζετο ῥητῶς οὐδέποτε καὶ δι' οὐδένα λόγον νὰ τὸν ἐνοχλῶσι καθ' ἣν ὥραν γεύεται.

— Καὶ πόσῃν ὠρῶν διαρκεῖ τὸ γεῦμά του; — Δύο καὶ τρεῖς ὥρας ἐνίοτε· ἂν δὲν σημάνη ἐκεῖσε ἐκεῖ ὁ κώδων, ὁ αὐθέντης δὲν εἶναι ὀρατός.

— Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι ξένος, καὶ δὲν ἐμπορῶ πόσῃν ὠρῶν νὰ περιμείνω. Λάβε αὐτὸ τὸ τάλληρον, καὶ πάγαινε νὰ εἰπῆς εἰς τὸν αὐθέντην σου, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ὀμιλήσω

διὰ κάτι σπουδαῖον· δὲν θὰ μείνω πολὺ ὀλίγα λεπτά.

Ἀπῆλθε τότε ὁ ὑπὸν ὑπὸν πρὸς τὸν κύριόν του, καὶ τάχιστα ἐπιστρέψα :

— Ὁ αὐθέντης εἶπεν, ὅτι ὅσον σπουδαία καὶ ἂν ἦνε ἡ ὑπόθεσις σου, χρεῖα νὰ τὸν περιμείνης, ἐκτός ἂν ἀγαπᾷς νὰ παγαίνης ἀπὸ ὅπου ἦλθες.

— Βαρὺς λόγος εἶνε αὐτός. Ἄκουσε, λάβε καὶ αὐτὰ τὰ δύο τάλληρα, καὶ πάγαινε νὰ τὸν εἰπῆς, ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τὰ σύνορα, ὅπου εἶδα τοὺς Ἄγγλους νὰ ἐτοιμάζονται εἰς εἰσβολὴν· ἔτρεξα λοιπὸν διὰ νὰ φέρω τὴν εἰδήσιν, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἔλειπεν ὁ αὐθέντης σου ἀπὸ τὰ χρέη του ἂν, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸν, δὲν ἀνάψῃ τοὺς φανούς, διὰ νὰ τρέξῃ καὶ νὰ ἐτοιμασθῇ ὁ κόσμος.

Διεβιάσθη καὶ τὸ μήνυμα τοῦτο, ἀλλ' ὁ ὑπὸν ὑπὸν ἐπανῆλθε κατηφῆς καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν! μὲ δέχεται ὁ Νομάρχης; ἠρώτησεν ἐκτενωῶς ὁ ξένος, οὐτινος ἡ ἐλευθεριότης προσεῖλκυσε τὸν ὑπὸν ὑπὸν.

— Νὰ μὲ συγχωρῆς, φίλε, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ αὐθέντου μου. Εἶπεν ὅτι, ἂν θέλῃς νὰ περιμείνης δύο ὥρας, θὰ κυττάξῃ τότε μὴν εἶσαι κἀνένας κατεργάρας, ἢ κἀνένας βλάξ· ἂν ὅμως τολμήσῃς καὶ ἄλλο τοιοῦτο μήνυμα νὰ τοῦ στείλῃς, καὶ σὺ κ' ἐγὼ θὰ μετανοήσωμεν. Διὰ τὸν κἀλὸν σου ὅμως τὸν τρόπον, πέρασε μέσα μαζῇ μου, νὰ φᾶς κάτι τι, νὰ πιῆς καὶ κἀνένα ποτῆρι ζῦθον, ἕως νὰ ἐμπορέσῃ καὶ ὁ αὐθέντης νὰ σὲ ἴδῃ.

— Ἐγὼ δι' αὐτὸ σὲ ὑπερευχαριστῶ· ἀλλὰ, καθὼς σοῦ εἶπα, εἶνε πῶς δὲν ἐμπορῶ νὰ περιμείνω. Νὰ λάβε αὐτὰ τὰ τρία τάλληρα, καὶ πάγαινε πάλιν εἰς τὸν νομάρχην νὰ τοῦ εἰπῆς, ὅτι ὁ Καλοθασίλης ἐπιμένει νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμὴν.

Μόλις ἐστράφη ὁ ὑπὸν ὑπὸν, καὶ ὁ Ἰάκωβος Ε', λαβὼν τὸ ἀπὸ τῆς ζώνης του ἐξαρκώμενον κέρας, ἔβαλεν ἤχόν τινα ἰδιαιτέρον· ὃν ἀκούσας ὁ σέρ Ἰῶν κατελήθη ὑπὸ τρόμου αἰφνιδίου καὶ φόβου, ὅτε μάλιστα εἶδε τὸν ὑπὸν ὑπὸν τοῦ ἐπανερχόμενον, καὶ ἤκουσε τὴν ἐπιτακτικὴν ἐπιμονὴν τοῦ ξένου· πρὶν δὲ ἔτι πατήσῃ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, ὁ Ἰάκωβος ἀποθαλῶν τὸν χωρικὸν ἐπενδύτην του, ἐνεφανίσθη φορῶν τὰ βασιλικὰ παράσημα, καὶ συγχρόνως ὠφθησαν οἱ αὐλικοὶ αὐτοῦ ἔφιπποι καὶ κἀκλῶντες πρὸς τὸν πύργον· μόνον δὲ ἀφοῦ συνήχθησαν ὅλοι, ὑπ' αὐτῶν ὁ βασιλεὺς δορυφορούμενος εἶπεν εἰς τὸν νομάρχην προσπεσόντα εἰς τὸ ἔδαφος·

— Σηκωθῆτε, σέρ Ἰῶν· εἴχετε διατάξει τὸν ὑπὸν ὑπὸν νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ κατεργάρον ἢ βλάξ. . . Ἐχετε δίκαιον, διότι ὄντως ἀφρόνως ἔπραξα ἀναθέσας τὴν ἐξουσίαν μου εἰς ἀνθρώπον ἀνάξιον αὐτῆς, ὅποιος ἐφάνητε.

Ὁ νομάρχης ὑποτραυλιζῶν περιδεῶς, καὶ μὴ ἔχων τί ἄλλο ν' ἀπολογηθῇ, ἠγνόει, εἶπεν, ὅτι ἐζητεῖτο παρὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ἄλλ' ἐγὼ σὰς ἐμήνυσα, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ σπουδαίου· σεῖς ὅμως δὲν ἠβελήσατε νὰ διαταραχθῆτε· ἐνῶ ἐμέ, τὸν βασιλέα, ἐν πάσῃ ὥρᾳ πλησιάζει καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ὑπηκόων. . . Ἄλλ' ὅ,τι πράττω συνήθως, τοῦτο θὰ πράξω καὶ πρὸς σὰς· πρὶν ἢ καταδικάσω, θ' ἀκούσω, καίτοι πολλὰ καταβοῦν ἐναντίον σας.

— Ἄν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐηρεστεῖτο νὰ καταξιώσῃ διὰ τῆς παρουσίας τῆς τὴν ταπεινὴν μου οἰκίαν, ἐκεῖ δὲ μοι ἐπέτρεπε νὰ εἰπῶ τὰ δικαιολογήματά μου. . . ἀπεκρίθη ὅλος τεθοροβημένος ὁ σέρ Ἰῶν.

— Ὅχι, σέρ Ἰῶν· δὲν θέλω νὰ εἰσέλθω ὡς δικαστῆς ἔνθα δὲν εἶχα γίνεαι δεκτὸς ἐκζητῶν βοήθειαν. Τὸ δικαστήριόν μου κεῖται ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Χόδαμ· σὰς διατάπτω ἐκεῖ νὰ μεταβῆτε ἀνευ ἀναβολῆς, καὶ ἐκεῖ θ' ἀκούσω τί ἀπολογεῖσθε ἀπέναντι τῶν κατηγοριῶν αἰτίνας ἐγείρονται ἐναντίον σας. Ἐν τοσαύτῳ παραγγεῖλεται πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἡμῶν, νὰ περιποιηθῶσι τὴν ἀκολουθίαν μου καὶ τοὺς ἵππους ἐν τῷ ὑμετέρῳ πύργῳ, ἐνόσῳ θὰ διαμείνω εἰς Ἀνανδάλην.

Ὁ βασιλεὺς ὤρισε τοὺς εὐπατρίδας οἵτινες ὠφείλον νὰ τὸν συνοδεύσωσιν εἰς Χόδαμ, καὶ διέταξε τὸν νομάρχην ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸν ἀμέσως.

Ὁ σέρ Ἰῶν ἠσθάνετο μὲν ἐκυτὸν βαρέως ἔνοχον, τοῦλάχιστον ἐπὶ ἀμελείᾳ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας του, ἀλλ' ἠγνόει τὰ ἄλλα περὶ ὧν κατηγορεῖτο· διὸ καὶ προσεπάθησεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως νὰ ὑποκριθῇ τὴν ἀταραξίαν τῆς ἀθωότητος· ὁ δὲ Ἰάκωβος, εὐθύς πρὸς τὸν σκοπὸν, τὸν ἠρώτησεν ἂν ἐσχάτως συνέβη τις εἰσβολὴ ἄλλοτριῶν, καθ' ἣν ἐπατήθη ὁ οἶκος χήρας τινὸς γυναικίος, ἠρπάγη δὲ ἡ δάμαλις καὶ ἠχμαλωτεύθη ὁ υἱὸς αὐτῆς.

— Εἶχεν ἔλθει τῶνόντι τὴν ἐπιούσαν ἡ γυνὴ αὐτῆ νὰ σὰς ἀναφέρῃ τὸ δυστύχημα τῆς καὶ νὰ σὰς ζητήσῃ ὑπεράσπισιν; Εἰπῆτέ μοι, κύριε, εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν ἐπράξετε ὅ,τι ἠδύνασθε νὰ πράξετε;

— Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι. . . Ἄλλ' ἡ χήρα ἐκείνη θὰ λάβῃ τὴν καλλίστην τῶν δαμάλεων τῆς ἀγέλης μου, καὶ θὰ ἐφοδιάσω κατὰ πάντα τὴν οἰκίαν τῆς, ἐλπίζων τοιοῦτοτρόπως νὰ ἐξευμενίσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα καὶ νὰ τύχῃ τῆς βασιλικῆς χάριτος.

— Καὶ πῶς θὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν χήραν ὁ υἱὸς τῆς;

— Ὅταν εὐμοιρήσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ αἰχμαλωτεύσωμεν κἀνένα Ἄγγλον, θὰ ἐγίνετο ἀνταλλαγὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ νέου ἐκείνου.

— Ἀκούσατέ με, σέρ Ἰῶν, καλῶς ἀκούσατέ με· ἂν, ἐντός ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον, δὲν παρουσιασθῇ ὁ Οὐάλλαξ Μάξουελ σῶος καὶ ὑγιῆς ἐνώπιόν μου, ἔσσεσθε ἀπηγγονισμένοι εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρον, τὸ ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ παραθύρου· τὸ βλέπετε. . . Ἄλλο τι δὲν ἔχω πρὸς τὸ παρὸν νὰ προσθέσω· μόνον νὰ εἴσθε ἔτοιμοι καὶ πάλιν νὰ ἐμφανισθῆτε ἂν σὰς ζητήσω.

Γινώσκων ὁ νομάρχης πόσον ἀμετάτρεπτος ἦτο ὁ Ἰάκωβος Ε' εἰς τὰς ἀποφάσεις του, πᾶρχυτα ἐξέπεμψεν ἕνα πιστὸν

ὑπὸν ὑπὸν τοῦ μετὰ πληρεξουσιότητος, ὅπως ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Μάξουελ ἀντὶ λίτρων ὁσωνδήποτε, καὶ ὅσον τάχιστα ἐπναφέρῃ τὸν νέον. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξὺ σῶμα στρατοῦ ἐξ ἑκατοντάδων ἵππέων ἦλθον καὶ κατέλυσαν εἰς τὸν πύργον τοῦ σέρ Ἰῶν, αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι των, καὶ ἐπλήρου τὴν ἐπαρχίαν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως ἢ ἀφίξις τοῦ βασιλέως.

Τῇ ἐπαύριον, ὁ Ἰάκωβος Ε' διέταξε τὸν νέον εὐπατρίδην ὃν εἶχε δεῖξει εἰς τὴν χήραν, νὰ πορευθῇ εἰς ἀναζήτησιν αὐτῆς καὶ τῆς Μαρίας, ἃς προσελθούσας ἐδεξιώθη φιλοφρονέστατα. Ἡ τάλαινα χήρα ἐξέφρασε τὰς ταπεινάς αὐτῆς εὐχαριστίας κατανευγμένη ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης διηγήθη ὅτι τὴν προτεραίαν ὁ σέρ Ἰῶν τῇ εἶχε στείλει μίαν ἀγγελίδα διπλασίως ὠραιοτέραν τῆς ἀρπαγείσεως, καθὼς καὶ ἐπιπλά, σκεῦη καὶ ἄλλα πράγματα πολυτιμότερα τῶν ὅσα ἔχασεν· ἀλλὰ, προσέθεσε κλαίουσα, αὐτὰ ὅλα δὲν εἶνε τίποτε ὡς πρὸς τὸ μονάκριβόν μου τὸ παιδί. Ὁ βασιλεὺς τὴν καθυσύχασε, διαβεβαιώσας αὐτὴν ὅτι δὲν ἐλησμονήθη ἡ αἰτήσις των, καὶ ἀπαιχερέτισεν αὐτάς, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ταῖς μὴνύσῃ νὰ ἔλθωσιν ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ Οὐάλλακος.

Ὁ δὲ νομάρχης, διατελῶν ὑπὸ κράτησιν ἐν τῷ πύργῳ του, εἶχεν ἀδιάκοπον ἀγωνίαν ψυχῆς, αὐξοῦσαν καθόσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, καὶ φαντασθῆτε τὸ δέος του ὅτε διαταγῇ ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως ἐνετείλατο εἰς αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον Χόδαμ ἐπὶ μεσημβρίαν τῆς ἐπαύριον, καὶ, ἂν δὲν συνοδεύετο ὑπὸ τοῦ Οὐάλλακος Μάξουελ, νὰ ἐτοιμασθῇ εἰς θάνατον.

Πυρετὸς τεταρταῖος τὸν κατέλαθε μέχρις ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὅτε παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν ὁ Οὐάλλαξ, ἐξαγορασθεὶς ἀντὶ λύτρων ἀληθῶς ὑπερόγκων. Ὅπως δὴποτε, ὁ σέρ Ἰῶν, μὴ δόσας καιρὸν εἰς τὸν νέον οὔτε ν' ἀναπαυθῇ πρὸς ὀλίγον, τὸν παρεκάλεσε ν' ἀπέλθῃ ὅσον τάχιστα εἰς Χόδαμ, καὶ συγχρόνως ἀπηθύνη πρὸς τὸν βασιλέα ἱκετήριον γράμμα ἐξαιτούμενος ἀκρόασιν παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Ὁ Ἰάκωβος προσεκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ Οὐάλλακος, καὶ μέχρι δακρύων συνεκινήθη ὅταν τὴν εἶδε περιπτυσσομένην, κατασπαζομένην ἐνώπιόν του τὸν ἀνακτηθέντα υἱόν. Ἡ μητρικὴ φιλοστοργία ἐλησμόνησε πάντα ἐθισμόν. Μόνον ἀφοῦ τὸν ἐχόρτασεν, ὡς οὕτως εἶπε, μόνον τότε ἡ χήρα ἐσκέφθη καὶ τῷ εἶπε νὰ κλίνῃ τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ μονάρχου, εἰς ὃν ὠφείλε τὴν λύτρωσίν του, ἴσως δὲ καὶ τὴν ζωὴν. Πράγματι, ὁ Οὐάλλαξ ἐγονυπέτησε πᾶρχυτα, ἐπιμαρτυρούμενος τὸν ὕψιστον Θεόν, ὅτι καὶ τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὴν ζωὴν καθιέρωνεν ἀπὸ τοῦδε εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Προσεκλήθη ἔπειτα ἡ Μαρία, καὶ εἰσήχθη ὅπου παρέμενον ὁ σέρ Ἰῶν· ὁ βασιλεὺς παρετήρει καὶ αὐτὴν καὶ ἐκείνον. Τῆς κόρης ἡ μορφή ἐθυμώθη, τὰ δὲ ὄμματα ἠστράψαν αἰφνιδίον ὄργην. Ὁ ἀθλιος νομάρχης, καὶ διὰ μόνης τῆς νεκρικῆς ὠ-

χρότητος ἥτις διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του, ὠμολόγησε τὸ πταίσμά του.

— Γνωρίζετε αὐτὴν τὴν νέαν, σὲρ Ἰών; Ἀτεχνῶς ἀποκρίνεσθε εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, γινώσκων ὅτι ἡ ζωὴ σας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς εἰλικρινείας τῶν ἀποκρίσεων, εἶπεν ὁ βασιλεὺς σπουδαίως σοβαρευθεὶς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, τὴν ἔχω ἰδῆ, ἀπεκρίθη ὁ νομάρχης, τὴν γλῶσσαν τραυλός, τὰ χεῖλη τρέμων.

— Ποῦ τὴν ἔχετε ἰδῆ;

— Εἰς τὴν Ἀμισφιέλδην.

— Εἰς ποῖαν περιστασιν;

— Εἶχεν ἔλθει νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ Οὐάλλακος Μάξουελ.

— Καὶ τῆς τὴν ἠρνήθητε, ἐπειδὴ ἀπέπτυσε τοὺς ὄρους σας, ὄρους ὑβριστικούς πρὸς τὴν νέαν, ὅσον ἀτιμητικούς καὶ πρὸς σας. Λέγετε, εἶνε αὐτὸ ἀληθές;

— Κατησχυμένως ὁμολογῶ, Μεγαλειότατε, τὸ πταίσμά μου ἄλλ' εἶμαι ἔτοιμος νὰ δώσω πᾶσανικανοποίησιν ἐντὸς τῶν δυνάμεών μου ἀνατίθεμαι εἰς τὰς προσταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Ἀγχόνης ἔνοχος εἴσθε, σὲρ Ἰών. . . Ἄλλ' ὅμως δὲν θέλω νὰ σας τιμωρήσω ὅσον ὄφειλα. . . Γινώσκετε ὅτι ἡ Μαρία καὶ ὁ Οὐάλλαξ, οὐτινος ἐπληρώσατε τὰ λύτρα, ἀνταγαπῶνται. Εἰς αὐτὸν τὸν νέον νὰ δώσετε μίαν ἔπαυλιν, καὶ ὄχι ὀλιγώτερα τῶν πενήντα στρεμμάτων γῆς, καλῆς ὁμως καὶ ἀπηλλαγμένης ἀπὸ παντὸς φόρου, ἐνόσφ ζῆ αὐτὸς ἢ ἡ σύζυγός του. Περιπλέον, θὰ προσθέσετε εἰς αὐτὰ καὶ ἀγέλας, καὶ κατοικίαν ἀνετον μετὰ τῶν ἀποχρῶντων ἐπίπλων καὶ γεωργικῶν ἐργαλείων. Ταῦτα ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Καὶ ἂν οἱ ὄροι μου οὗτοι σας φανῶσι βραεῖς, σας δίδω νὰ ἐκλέξετε ἢ αὐτούς, ἢ τὴν εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρον ἀνάρτησιν τοῦ ἀξιολόγου ὑποκειμένου σας, πρὶν ἢ δύση ὁ ἥλιος.

— Τὰ πρῶτα δέχομαι ὅλα, μεγαλειότατε, ὑποσχομένος νὰ μὴ ἀμελήσω τίποτε πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν τῶν νέων.

Τότε εἰσήθη καὶ ὁ Οὐάλλαξ· ἡ δὲ Μαρία τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἀμφοτέροι ἐγνονπέτησαν πρὸ τοῦ βασιλέως.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀνήγειρεν εἰπών·

— Εἰς δεινὴν δοκιμασίαν ἐβάλλθηκε ὁ ἔρωσ σας, καὶ ἀπεδείχθη εἰλικρινής. Ἄκουσε, Οὐάλλαξ· ἡ Μαρία ἔχει νὰ σὲ φέρῃ προῖκα· τὸ πόθεν, αὐτὴ θὰ σὲ ἐξηγήσῃ. Θέλω νὰ σας ἰδῶ ἠνωμένους πρὶν ἀναχωρήσω, καὶ θὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν γάμον σας. Κυττάξετε νὰ ἀνταμαίψητε διὰ πολλῆς φιλοστοργίας τὴν μητέρα σας· ἡ καυμένη, ἔκαμε καὶ διὰ τοὺς δύο σας πολλά. Πιστεύω ὅτι ὅλοι ἐδῶ οἱ κάτοικοι χρόνους πολλοὺς θὰ ἐνθουμῶνται τοῦ Καλοβασίλη τοῦ Παλλεγκιώτη τὴν ἐπίσκεψιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Κ Ω Μ Ω Ι Δ Ι Α Σ

[Διήγημα Alphonse Karr. Μετὰφρ. Ἀγγέλ. Βλάχου].

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου συλλογῆς)

Καὶ ἀληθῶς, εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ ξένος εὗρεν ἀνθηρὰν καὶ παχύσαρκον κόρη, ἥτις ἐφάνετο ἠλικίως εἰκοσιτεσσάρων μέχρις εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ἦτο προ-

δήλως *συγυρισμένη*, ὡς ἐδείκνυον τοῦτο κεκρύφαλος κεκοσμημένος διὰ τριχάπτων, μαυδῆλιον μεταξωτὸν περὶ τὸν τράχηλόν της, συμπτυσσόμενον ὀπισθεν διὰ καρφίδος, ὅπως ἀφίγη γυμνὸν τὸν αὐχένα, καὶ ποδιὰ ἐκ τεφρόχρου μεταξωτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, κυανοὶ καὶ ἀμυγδαλωτοὶ ὡς αἱ τῶν νεανίδων τῆς Νορμανδίας, ἦσαν βαθεῖς, διαύγεις καὶ διαφανεῖς ὡς ὕελος, εἶχε δὲ εὐρὴ καὶ ἀμβλὺ τὸ βλέμμα, ὅπερ ἀδύνατον ἦτο νὰ συναντήσῃ ἢ ἀνακόψῃ ἄλλου ὀφθαλμός.

— Εἴσθε, εἶπεν εἰς τὸν ξένον, ὁ κύριος Ἑρνέστος Ζιρώ.

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Πολὺ καλὰ. Ἐρχεσθε νὰ χρησιμεύσετε ὡς γραμματεὺς τοῦ κ. Χαμέλ;

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἂν μ' εὐρήτε τῆς ἀρεσκείας σας, σεῖς πρῶτον καὶ αὐτὰς κατόπιν.

— Πολὺ καλὰ. . . Ἦξεύρετε ὅτι ὁ κ. Χαμέλ εἶνε γέρον καὶ ἀσθενής;

— Μάλιστα, δεσποινίς, καὶ ὅτι ἀνταμαίβει δικαίως δι' ὅλης του τῆς ἐμπιστοσύνης τὰς περιποιήσεις σας.

— Πολὺ καλὰ. . . καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν ὑπηρετήν, ὅστις εἰσήγαγε τὸν ξένον:

— Πήγαινε, πατέρα, τῷ εἶπε.

Καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἀπεσύρθη.

— Ἐχομεν νὰ ὀμιλήσωμεν, κύριε Ζιρώ, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ κυρίου Χαμέλ. . . διότι τὸν ἀγαπῶ ὡς πατέρα μου. Ὁ κύριος Χαμέλ εἶνε παρὰ πολὺ γενναῖος καὶ εὐαίσθητος. Εἶνε τὰ μόνου ἐλαττώματα, καὶ δὲν κατῴρωσα δυστυχῶς νὰ τοῦ τὰ ἐξελείψω. Πρέπει νὰ βλέπω ὅσα γράμματα λαμβάνει καὶ ὅσα στέλλει, ὄχι ἀπὸ περιέργειαν, — δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ ἐλαττωματὸς δόξα τῷ Θεῷ — ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν προφυλάττω ἀπὸ πράγματα, τὰ ὅποια ἠμποροῦν νὰ τὸν λυπήσουν ἢ νὰ τὸν φέρουν εἰς καμμίαν ἀπερίσκεψιν. Ὁ θὰ σας δείξω δὲ μάλιστα ἐν γράψιμον, τὸ ὅποιον πρέπει ἰδίως νὰ προσέχωμεν.

Ἡ δεσποινίς Ἀναστασία ἐσήμανε, καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἐνεφανίσθη.

— Πατέρα, τῷ εἶπε, πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου ἕνα μικρὸ κασσελάκι μαῦρο. Εἶν' ἐπάνω εἰς τὸ κομμῶ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἑρνέστος Ζιρώ, ἐνῶ ὁ γέρον Βιμὲ ἐξετέλει τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ παραγγελίαν, διατί ὁ κ. Χαμέλ θέλει γραμματέα;

— Διὰ νὰ τοῦ ἀναγινώσκῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ὁσάκις δὲν κοιμᾶται. Πολὺν καιρὸν ἐδίστασα νὰ ὑπακούσω εἰς αὐτὴν τὴν τὴν ἰδιοτροπίαν, διότι ἐφοβοῦμην μήπως ἔλθῃ κανὲν νέον πρόσωπον, τὸ ὅποιον νὰ μὴν ἀρέσῃ τοῦ κυρίου Χαμέλ, ἢ καὶ νὰ διαταράξῃ τὴν γαλήνην, εἰς τὴν ὅποιαν τὸν διατηρῶ μὲ τόσας προφυλάξεις καὶ μὲ τόσῃ ἐπιμέλειαν. . . Ἀλλ' ὁ κ. Γισάρ μοῦ εἶπε τόσα καλὰ διὰ σας, καὶ τόσον μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν μοῦ ἠθέλατε ἐναντιωθῆ εἰς τίποτε ἀπὸ ὅσα κάμνω διὰ νὰ καταστήσω εὐτυχεῖς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ κ. Χαμέλ, ὥστε συνήνεσα νὰ σας δεχθῶ ὡς γραμματέα του.

Ἐπροσπάθησα κατ' ἀρχὰς νὰ τοῦ κάμω ἐγὼ τὸν γραμματέα, τόσον εἶμαι ἀφωσιωμένη εἰς τὸν σεβαστὸν μού αὐθέντην. Ἐμαθὴ ν' ἀναγινώσκω εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν. . . ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Ἦξεύρω νὰ διαβάζω, δόξα τῷ Θεῷ, ἀλλ' ὄχι μεγαλοφῶνως, κ' ἔπειτα ἡ φωνή μου εἶνε μονότονος καὶ τὸν κουράζει.

Ἄλλ' ὁ γέρον Βιμὲ ἐπανήλθε κομίζων τὸ κιβώτιον.

— Πατέρα, πολὺ ἀργησες. Ἐνα κομμῶ καὶ ἕνα κασσελάκι μαῦρο ἦτον μέσα ἔς τὴν κάμαρα. Ἦμποροῦσε νὰ τὸ εὗρῃς καὶ νὰ τὸ φέρῃς γρηγορώτερα. Κύτταξε νὰ εἶσαι πειὸ σβέλτος. Πήγαινε τώρα ν' ἀνάψῃς φωτιὰ εἰς τὸ μαγειρεῖο, καὶ ὅταν ἀνάψῃ νὰ ζεστάνῃς τὸ γάλα.

Ἡ δεσποινίς Ἀναστασία ἠνοιξε τὸ μικρὸν κιβώτιον διὰ κλειδίου, ὅπερ ἐξέλεξεν ἐξ ὀρθοῦ κρεμασμένου ἀπὸ τῆς ζώνης της, κ' ἐξήγαγεν ἐπιστολήν, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν Ζιρώ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχιζεν ὡς ἐξῆς:

«Πῶς γίνεται, ἀγαπητέ μου θεῖε, νὰ μένουν ὅλαί μου αἱ ἐπιστολαὶ χωρὶς ἀπάντησιν; . . . κτλ.

— Τὸ γράψιμον αὐτὸ εἶνε τοῦ κ. Χαμέλ, εἶπεν ἡ δεσποινίς Ἀναστασία. Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε κακοῦροῦζικον ὑποκείμενον, τὸ ὅποιον πρέπει μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐμποδίσωμεν νὰ ἔμβῃ ἐδῶ· θὰ κατέστρεφε τὸν θεῖόν του, καὶ θὰ ἐπότιζε πικρίας τὰ τελευταῖα ἔτη, τὰ ὅποια τοῦ μένουσαν νὰ ζῆσῃ. Ἐννοεῖτε, ὅτι δι' ἐμὲ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ εἶχεν ὁ κ. Χαμέλ οἰκογένειαν, καὶ ν' ἀπαλλαγῶ τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὰς φοβερὰς φροντίδας, εἰς τὰς ὁποίας μὲ κατεδίκασεν ἢ πρὸς αὐτὸν συμπάθειά μου. Ἄλλ' ὁ ἀνεψιὸς αὐτὸς, τὸν ὅποιον δὲν εἶδεν ἀπὸ παιδί, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ πατήρ, ἀδελφὸς τοῦ κ. Χαμέλ, ἀπέθανε συγχυσμένος μαζύ του, ὁ ἀνεψιὸς αὐτὸς τίποτε ἄλλο δὲν συλλογίζεται παρὰ τὴν κληρονομίαν τοῦ θεῖου του, τὴν ὅποιαν θὰ κατασπαταλήσῃ. Ἐπαυσε μάλιστα καὶ νὰ γράφῃ εἰς τὸν θεῖόν του, ἐκτὸς μίαν ἢ δύο φορὰς τὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ γράμματα τοῦ δὲν τὰ λαμβάνει ὁ κ. Χαμέλ, καὶ νομίζει ὅτι ὁ ἀνεψιὸς του οὐδὲ καν τὸν συλλογίζεται. — Ἦμπορεῖτε ν' ἀναγνωρίσετε αὐτὸ τὸ γράψιμον;

— Πιστεύω, δεσποινίς· ἀλλὰ δι' ἀσφάλειαν δὲν θὰ σφραγίσω οὔτε θ' ἀποσφραγίσω κανὲν γράμμα τοῦ κ. Χαμέλ, πρὶν σας τὸ δείξω. Τοιουτοτρόπως θὰ σας βοηθήσω ὅσον ἠμπορῶ εἰς τὸ φιλόνηρον ἔργον, τὸ ὅποιον ἀνελάβετε μὲ τόσον ζῆλον καὶ μὲ τόσῃ ἐπιμονήν.

— Ὁ μισθὸς σας εἶνε ὀλίγος, ἀλλὰ θὰ φροντίσω νὰ αὐξήθῃ, ἀρκεῖ νὰ. . . εὐχαριστηθῇ ὁ κ. Χαμέλ ἀπὸ σας, διότι ἐγὼ δὲν ἐπιδιώκω ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ὁ ταλαίπωρος ἐμὲ μόνον ἔχει.

Οὕτως ἐγκατέστη ὁ Ἑρνέστος Ζιρώ παρὰ τῷ κ. Χαμέλ.

Ἄλλ' ὁ γέρον ἦτο λίαν καταβεβλημένος. Ἡ δουλεία καὶ ἡ μόνωσις, δι' ὧν τὸν περιέβαλλεν ἡ Ἀναστασία, εἶχον καταστήσει αὐτὸν σχεδὸν παλίμπαϊδα. Ὁ Ἑρνέστος

υπεβλήθη επί τινα χρόνον εἰς λεπτομερ-
στάτην δοκιμασίαν. Ὁσάκις ἦτο μόνος
μετὰ τοῦ κ. Χαμέλ, οἱ τοῖχοι καὶ τὰ με-
σότοιχα εἶχον καὶ ὠτα καὶ ὀφθαλμούς. Ὁ
γέρον Βιμέ, πατήρ καὶ ὑπέρτης συγχρό-
νως τῆς δεσποινίδος Ἀναστασίας, εἶχε
πάντοτε πρόφασιν τινα πρόχειρον, ἵνα
εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ.
Χαμέλ.

Οὗτος δὲ ταχέως ἠγάπησε τὸν Ἑρνέ-
στον, ὅστις ἀνεγίνωσκε καλῶς καὶ ἤκουεν
εὐχαρίστως τὰς διηγήσεις τοῦ γέροντος,
ζῶντος ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ οὐδέποτε
λαλοῦντος περὶ τοῦ παρόντος.

Ἡ δεσποινὶς Ἀναστασία οὐδ' εἰς τὸν
πατέρα τῆς αὐτὸν ἄφινε μόνον τὴν προσω-
πικὴν τοῦ κ. Χαμέλ θεραπείαν. Οὐδὲν πα-
ρημέλει ὅπως πᾶσά του εὐχαρίστησις καὶ
ἀνακούφισις προέρχεται παρ' αὐτῆς μόνης
καὶ — ὡς τ' ὠμολόγησε πρὸς τὸν Ἑρνέ-
στον — μόνον μετὰ μακροῦς καὶ καρτερι-
κοῦς ἀλλὰ ματαίους ἀγῶνας, εἶχεν ἀπο-
φασίσει νὰ προσλάβῃ βοήθον.

Ὁ Ἑρνέστος ὑπέστη τὰς δοκιμασίας
τῆς κυρίας Ἀναστασίας καὶ κατέκτησε
ταχέως τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς, ὡς ταχέως
εἶχεν ἀποκτήσει τὴν συμπάθειαν τοῦ κ.
Χαμέλ. Ἡ καρδία μάλιστα τῆς δεσποιν-
ίδος Ἀναστασίας συνεκινήθη αἰφνης ἐξ
αἰσθημάτων νέων εἰς αὐτὴν καὶ ἀγνώ-
στων, ὃ δὲ Ἑρνέστος ἤρχισεν ἀσκῶν ἐπ'
αὐτῆς ἐπιρροήν, ἧς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἐπὶ
πολὺν χρόνον δὲν εἶχε συνειδήσει.

— Πατέρα, εἶπεν αὐτῇ ἡμέραν τινα εἰς
τὸν γέροντα Βιμέ, τὰ ὑποδήματα ἦσαν
σήμερον καθαρισμένα ἐλεεινά, καὶ εἰς τὸ
πιθάρι τοῦ μαγειρείου δὲν εἶχε κόμπον νε-
ρό. Σ' ἐμάλωσα τόσας φορὰς διὰ τὴν ἀ-
μέλειάν σου, ἀλλὰ σύ . . . καρφὶ δὲν σοῦ
καίεται. Ἄν βαρησάει νὰ δουλεύης, πές
το, . . . σὲ πληρόνω καὶ κοπιᾶζεις 'ς τὸ
καλό. Ἀπὸ ὑπέρταις, ἄλλο τίποτε . . .
μὲ τὸν μισθὸν ποῦ δίδομεν.

Ὁ γέρον Βιμέ ἐδικαιολογήθη ὡς ἠδύνατο.
— Ἐγὼ πρέπει νὰ τὰ κάμνω ὅλα, ἐ-
ξηκολούθησε λέγουσα ἡ Ἀναστασία. Ἐπέ-
ρασα ὅλην μου τὴν νεότητά νὰ δουλεύω
διὰ τὴν οἰκογένειαν. Ἀφιέρωσα ὅλην μου
τὴν ζωὴν εἰς αὐτὸν τὸν ἐσχάτο γέρον, καὶ
κανεὶς δὲν μὲ βοηθεῖ. Ὅταν σ' ἔχω ἀνάγκη
ἐἶσαι εἰς τὸ καπηλειό καὶ χθὲς ἀκόμη
σ' ἐζήτησα τρεῖς φορὰς ποῦ ἦσουν ;
'ς τὸ βαρέλι, βέβαια. Καὶ ὅμως κοντεύο-
μεν εἰς τὸν σκοπὸν μας ὁ γέρον ὅπου καὶ
ἦνε τελειώνει. Ἄλλ' ἔνοιᾳ σου, καὶ κα-
θὲν θὰ πάρῃ ὅ,τι ἀξίζει. Δὲν θὰ σ' ἀ-
φήσω βέβαια νὰ πεινάσῃς, ἀλλὰ δὲν θὰ
σοῦ κάμω ὅ,τι θὰ ἔκαμνα ἂν ἦμουν περισ-
σότερον εὐχαριστημένη.

— Ὅ,τι ἡμπορᾷ κάμνω, ἀπήντησεν ὁ
γέρον καὶ σήμερα τὸ πρωὶ ἐκάθισα διὰ
τὸ χατῆρι σου τρία τέταρτα τῆς ὥρας μέ-
σα εἰς ἓνα δουλάπι . . . καὶ ἠρχόμενον γὰρ
σοῦ εἶπὼ τί ἄκουσα . . .

— Λέγε λοιπὸν γρήγορα.

— Ὁ γέρον ὠμίλουσε διὰ τὸν ἀνεψιὸν
του. Δὲν ἤξεύρω τί βιβλίον τοῦ ἐδιάβαζε ὁ
κύριος Ἑρνέστος, ἀλλ' ἔφαθα τὸν ἐστα-
μάτησε καὶ τοῦ εἶπε : Αὐτὸ τὸ βιβλίον μὲ

μελαγχολεῖ πολὺ . . . μοῦ ἐνθυμίζει τὸν καὶ-
μένον τὸν ἀδελφόν μου.

« — Εἶχατε ἀδελφόν ; τοῦ εἶπεν ὁ κ.
Ἑρνέστος.

« — Ναί, εἶπεν ὁ κ. Χαμέλ, ἓναν ἀδελ-
φόν μὲ τὸν ὁποῖον ἡμεθα μαλωμένοι, ἐξ
αἰτίας μου, ὅταν ἀπέθανε. Τὸ ἔχω ἀπὸ
τότε βάρος εἰς τὴν συνειδήσιν μου. Ὁ ἀ-
δελφός μου θὰ μ' ἔδωκε τὴν κατάραν του
πρὶν ἀποθάνῃ.

« — Μὴ τὸ πισεύετε, εἶπεν ὁ κ. Ἑρνέστος.

« — Πῶς τὸ ἤξεύρετε.

« — Ἡμπορεῖ ποτὲ ἀδελφός νὰ κατα-
ρασθῇ ἀδελφόν ; »

— Καὶ τὰ λοιπά, καὶ τὰ λοιπά. Φαί-
νεται ὅτι ὁ κ. Ἑρνέστος τοῦ εἶπε πολὺ
ὠραῖα πράγματα, διότι ὁ γέρον ἔκλαιε.

— Ἐκλαίει ; εἶπεν ἡ Ἀναστασία. Θὰ
εἶπὼ τοῦ ἱατροῦ νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὰ κλάυ-
ματα, καὶ θὰ παρηγγείλω τοῦ κ. Ἑρνέ-
στου νὰ μὴ τὸν κάμνη νὰ κλαίῃ. Αὐτὸ
δὲν μὲ συμφέρει διόλου. Ἐπειτα ;

— Ἐπειτα ὠμίλησαν διὰ τὸν ἀνεψιόν.

— Ἄ, ἔ !

— Ἄκουσα νὰ λέγουν : « Ἐἶνε κακὸ ὑ-
ποκείμενον ! Ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸν
θεῖόν του ».

— Ποῖος τὸ ἔλεγε αὐτό ;

— Δὲν ἤξεύρω ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο, ἄλ-
λὰ τὸ ἔλεγε.

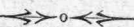
— Δὲν ἔδωκε κανεὶς ἀπάντησιν ;

— Ναί, εἶπε κάποιος : « Ἰσως δὲν εἶνε
ἀληθινόν ».

— Πολὺ καλά. Πήγαίνε νὰ εἰπῆς τοῦ
κ. Ἑρνέστου νὰ ἔλθῃ νὰ ὀμιλήσωμεν καὶ
κάθισε κοντὰ εἰς τὸν γέροντα.

Ὁ πατήρ τῆς δεσποινίδος Ἀναστασίας
ἔσπευσε νὰ τῇ ὑπακούσῃ. Ἐσπευσε δ' ἐπί-
σης καὶ ὁ Ἑρνέστος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑΣ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνεχία τοῦ προηγουμένου φύλλου.)

— Ἰδέ, Μεγαλειότατε, καὶ ὑμεῖς ἐφέν-
τηδες, ἀνεφώνησεν ὁ Φαῖδ ἐκτεινὼν τὴν
χεῖρα πρὸς τὴν ἐξοχήν. Ὑπάρχει τι δυνά-
μενον νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ θεῖον φῶς, ὅ-
περ, ἀντανακλώμενον ἐπὶ τὴν γῆν, καλύ-
πτει μὲ ἀργυρᾷ ψήγματα τὰς πλατάνους
καὶ μᾶς δεικνύει διὰ χροιάς ἀσφαοῦς μὲν,
ἀλλὰ τερπνοτάτης, τὸ μάρμαρον λευκότε-
ρον, τὰ δένδρα πρασινώτερα, τὴν θάλασσαν
διαυγεστέραν καὶ τὸν οὐρανὸν ὠραιότε-
ρον ; . . . Ποῖα μελωδία τουρκικὴ ἢ ἀρα-
βικὴ δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸ δει-
λὸν ἄσμα τοῦ γρούλλου, ὅστις θυραυλεῖ
πρὸς τὴν ἐρωμένην του ; . . . Ποῖα τέρψις
ὕγιεινότερα τοῦ νὰ διαδράμῃ τις ἐφιππος
τὴν ὠραίαν καὶ πυκνόδενδρον ταύτην ἐξο-
χήν, παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς ὁποίας μετ' ὀ-
λίγον θ' ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ; . . . Μεγαλει-
ότατε, τὸ ἀνάκτορον ὑμῶν εἶνε ἄξιον τοῦ
σουλτάνου, ὅστις τὸ ἔκτισεν, εἶνε μεγαλο-
πρεπὲς ἀνθρώπινον ἔργον, ἀλλ' ἡ φύσις εἶνε
ἔτι λαμπροτέρα, διότι εἶνε ἄξια τοῦ Ἄλ-
λάχ, ὅστις ἐδημιούργησεν αὐτήν. . .

— Καλὰ λέγεις, Φαῖδ, ἡ εὐγενεστάτη ἀ-

πόλαυσις, ἣν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ αἰ-
σθανθῇ ἄνευ τύψεως τοῦ συνειδύτος καὶ
ἄνευ μέτρου, εἶνε ἡ θέα τῆς περικαλλοῦς
ταύτης γῆς, ἔθθα ὁ Ἄλλάχ βασιλεύει καὶ
ἐγὼ κυβερνῶ . . .

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίζι, ἐχει-
ρέτισε, φέρων, κατὰ τὰ τουρκικὰ ἔθιμα,
τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, οἱ δὲ ἐφέν-
τηδες ὑπέκλιναν ἐνώπιον τοῦ μονάρχου αὐ-
τῶν, ὅστις πᾶραυτα ἐπανέλαβεν εὐθυμό-
τερον :

— Ὑπάγωμεν ἄκολουθήσωμεν καθ'
ὀλοκληρίαν τὰς συμβουλὰς τοῦ Φαῖδ. Εἰς
τοὺς ἵππους σας, ἐφέντηδες ! Φρονῶ ὅτι οὐ-
δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον τοῦ νὰ ἴδῃ τις ἀ-
νατέλλοντα τὸν ἥλιον, ἔχων ἄμα ἐν ἀγκά-
λαις ὠραίαν κόρη. Θέλω σας ἐπανίδει
παρὰ τῇ Νατζέ-Χανούμ ἐν Τσάμλιτζα.

— Παρὰ τῇ Νατζέ-Χανούμ, τῇ δουλεμ-
πόρῳ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ; εἶπεν
ὁ Τζελλὰλ-βέης. Τί ὠραία ἰδέα, νὰ ὑπάγῃ
τις νὰ ἐξυπνίσῃ τὰς χαριέσσας ἐκείνας τρυ-
γόνας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀνειρῶν των καὶ νὰ
ἀναστατώσῃ τὴν οἰκίαν τῆς γραίας . . .
Τοὺς ἵππους γρήγορα, τοὺς ἵπποκόμους !
πρέπει νὰ φθάσωμεν πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος.

Οἱ αὐλικοὶ ὠρμησαν εἰς τοὺς σταύλους,
ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήγαγον τοὺς ἀραβικοὺς
ἵππους των. Καίτοι δὲ ὁ ἐγκέφαλός των
εἶχε ταρχηθῆ ἐκ τῶν γαλλικῶν καὶ ἰσπα-
νικῶν οἴνων, οὐχ ἦττον ὅμως ἐκρατήθησαν
ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν ἐφιππιῶν τῶν ὀρητικῶν
ἵππων καὶ ἐγένοντο ἄφαντοι ἐν τῇ ὁδῷ,
διευθυνόμενοι εἰς Τσάμλιτζαν.

Ὁ σουλτάνος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐξώ-
στου, μετὰ τὸ ἀξιωματικῷ Τζελλὰλ
καὶ τοῦ ποιητοῦ Φαῖδ, τῶν δύο εὐνοουμέ-
νων τοῦ παρόντος, ἐθεώρησεν ἀναχωροῦν-
τας τοὺς προσκεκλημένους του, ἤκουσε τὸν
κρότον τῶν ἵππων, βαθμηδὸν ἐκλιπόντα
ἐν τῇ ἀποστάσει, εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς
τὸν Φαῖδ-βέην τῷ εἶπε μετὰ μειδιάματος
ὠχρὸς καὶ δυσπιστῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐξέφρα-
ζον τὰ πελιδνὰ χεῖλη του :

— Ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς τώρα, ὀδήγησόν
με εἰς τῆς ἀνικῆτου σου καὶ ἄς λησμονή-
σωμεν καὶ οἱ τρεῖς ὅτι εἶμαι ὁ σουλτάνος.

Β

Ἡ κατοικία τοῦ Χατζῆ-Ρεσιδ-Μολλά
(ιεροδιδασκάλου), ἐφαίνετο θορυβώδης, καὶ
λυγμοὶ ἀντήχουν ἐξ αὐτῆς . . .

Ἦτο ἡμέρα Ἀπριλίου, ὁ ἥλιος ἔμενε
κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν νεφῶν, ὧν ἡ κα-
τηφὴς χροιά ἠδύνατο νὰ χρησιμύσῃ ὡς
ἀπεικόνισμα τῆς τεθλιμμένης ψυχῆς τῆς
Ἀζιβές, ἀνεψίας τοῦ Μολλά.

Ἡ δυστυχὴς νέα εἶχεν ἀποχωρήσει εἰς
τὸ πλέον μεμονωμένον καὶ σκοτεινὸν δω-
μάτιον τοῦ κονακίου¹.

Διὰ τοῦ τετριμμένου δικτυωτοῦ τῆς
θυρίδος ἔβλεπε τὴν προσέλευσιν καὶ ἀνα-
χώρησιν τῶν φίλων καὶ τῶν γειτόνων, οἵ-
τινες ἤρχοντο εἰς τὴν ἀνδρωνίτιν (σελαμ-
λικ) ἵνα παρηγορήσωσι τὸν Ρεσιδ διὰ τὴν
σκληρὰν ἀπώλειαν, ἣν ἐσχάτως ὑπέστη.

Αἰφνης πρὶν ἢ νεανὶς προφθᾶσῃ ν' ἀπο-
μακρυνθῇ, μοιλάδες ἐξήλθον τῆς οἰκίας,

1. Κο νὰ χ τουρκιστί, μέγαρον, μεγάλη κατοικία.

ήγούμενοι τοῦ φερέτρου τοῦ Τεφθίκ, ὅπερ φίλοι διεφιλονεῖκουσιν τὴν τιμὴν νὰ φέρωσιν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῶν ὤμων. . .

Ἰδοῦσα τὴν νεκρώσιμον ταύτην πομπὴν διαβαίνουσιν, ἡ Ἀζιβὲ ἠσθάνθη ἐαυτὴν παραφρονούσαν ἐκ τῆς λύπης. Ἐξέπεμψε κραυγὴν σπαρρακτικὴν, καὶ θεῖσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ δικτυωτοῦ.

— Χαῖρε, Τεφθίκ, ἐφώναζεν, ἐξάδελφε, μνηστήρμου! Ἰδοὺ μ' ἐγκαταλείπεις εἰς τὰς τρίβους τοῦ βίου τούτου, ὅπου μοὶ ὑπεσχέθης νὰ μὲ ὀδηγῆς! Φεῦ! ὅποια βάρβαρος εἰμαρμένη μὰς χωρίζει διὰ παντός! . . .

Καταβεβλημένη ἡ νεῆνις ἐπανάπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς θαυροβρέκτους.

Ἡ Ἀζιβὲ-Χανούμ, ἀνεψιὰ τοῦ Χατζή-Ρεσιδ-Μολλά, καὶ μνηστὴ τοῦ υἱοῦ, ὄν πρό ὀλίγου ἀπώλεσεν, ἦτο ὠραία εἰκοσάετις κόρη.

Τὸ ῥαδινὸν ἀνάστημα, ἡ ῥοδινὴ χροῖα τοῦ προσώπου της, ἡ ἄφθονος καὶ σποδόξανθος κόμη της καὶ τὸ πῦρ τῶν μεγάλων καὶ μύρων ὀφθαλμῶν της, ἤρκουσιν ἵνα καταστήσωσιν αὐτὴν λατρευτὸν πλάσμα, ἐὰν ποιά τις λύπη δὲν ἐνετύπου σκυθρωπότητά τινα εἰς τοὺς χαρκατῆράς της καὶ δὲν ἤλαττου τὸν θαυμασμόν, ὄν τις ἠσθάνετο, βλέπων αὐτήν.

Ἦτο ὠραῖον ἀγαλλμα, ἀλλ' οὐχὶ χαρίεσσα κόρη, ἥς ἀγαπᾶ νὰ θεᾶται τις τὴν νεότητά καὶ τὸ ἀνθοῦν μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τῶν διανοιγομένων ἵνα δεχθῶσιν τὴν εὐτυχίαν, τὸ θαρραλέον αὐτῆς βλέμμα καὶ τὸ ἐλαφρὸν καὶ ἀμέριμον βᾶδισμα.

Ἡ Ἀζιβὲ ἦτο ἤδη τετρωμένη τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ ἄλγους.

Τὸ ἀνάστημά της ἦτο ὀλίγον καταπεπτωκός, τὸ στόμα της μετὰ κόπου ἐμειδία, τὸ δὲ λείον μέτωπόν της ἐρρυτιδοῦτο ἀκουσίως.

Ὅταν ἡ λύπη προσβάλλῃ τὴν νεότητά, ἐντυποῖ ἐπ' αὐτῆς ἀνηλεῶς τὴν σπαργιδά της.

Ἡ Ἀζιβὲ ὠμοιάζε πρὸς ῥόδον κεκαλυμμένον διὰ μέλανος διαφρανοῦς καλύμματος.

Ὅρφανὴ ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἠγνόει τὴν ἐκ τῆς μητρικῆς καρδίας ἀπορρέουσαν στοργὴν, ἣτις καταρδεύει δι' ἠύλογημένης δρόσου τὸ ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς αὐξάνον δενδρόλλιον. Ἐζήσεν ἐν τῷ μέσῳ δούλων ἀμαθῶν, ἀκηδῶν καὶ ὀργίλων παρὰ τῷ ἐαυτῆς θείῳ, γέροντι πεπαιδευμένῳ, φιλοστόργῳ καὶ πολυπείρῳ. Ἐκ τῆς ἀντιθέσεως ταύτης ἐγεννήθη κόρη ἐχέρρων, ἠκίστα ὀμιλητικὴ, λατρεύουσα τὴν σπουδὴν, καὶ διοικοῦσα ἀριστα τὸ γαρέμιον.

Ἦτο σοβαρά, οὐδόλως προσέχουσα εἰς τὰς εὐτραπέλους ἀδολεσχίας τῶν δούλων, οὐδόλως ἐπηρεάζετο ὑπὸ τῶν δεισιδαιμονιῶν αὐτῶν, προὔτιμα νὰ κἀθηται παρὰ τὸ ἀνακλίντρον τοῦ Ρεσιδ-Μολλά, καὶ προσφιλομένη ὅτι ἀνάπτει τὸν γαργυλὸν αὐτοῦ, τῷ προσέφερε τὸν καφέν, ἔμενεν ἐν τῇ ἀνδρονίτιδι, ἐνθα συνωμίλουσιν περὶ πραγμάτων σπουδαίων καὶ ξηρῶν. Ἦκουε τοὺς σοβαροὺς μαλλιάδες νὰ κρῖνωσιν τὰς γυναικας ὡς ὄντα τεθηπότα καὶ ἄξια ἀγάπης,

κακῶς ἀνατεθραμμένα καὶ ἀπαιτητικά, μὴ ἔχοντα ψυχὴν καὶ διὰ τοῦτο ἀνάξια τῆς ὑπολήψεως Μουσουλμάνου.

Γεννηθεῖσα ἵνα ἀρέσκη, καὶ νὰ ἀρέσκη ὀλίγον χρόνον, ἡ γυνὴ τῆς Ἀνατολῆς θάλλει καὶ μακραινεται ὡς ἄνθος. Ἀπάξιούσι ν' ἀναγράφωσιν τὴν γέννησίν της, καὶ δὲν γράφουσι τὸ ὄνομά της ἐπὶ τῆς ἐπιταφίου πλάκος.

Φυτὸν πεπατημένον, ῥόδον φυλλοροῆσαν, εἶνε τὸ μόνον ἐπιτύμβιον, ὅπερ δίδουσιν αὐτῇ, εἰκόνα τοῦ ἐφημέρου βίου της.

Ὁ ἀνὴρ δὲν θεωρεῖ τὴν τεκοῦσαν αὐτὸν μητέρα ὡς ἴσῃν αὐτοῦ ἐνώπιον Θεοῦ, ἀλλ' ὡς κοιτίδα φθαρτὴν, ἐν ἣ βυκακλαται ὁ ἔρωσ του καὶ ἀποκοιμάται τὸ γῆράς του.

Ἡ Ἀζιβὲ ἀνετρέφη μετὰ τῶν δύο υἱῶν τοῦ μαλλᾶ, κατὰ τὴν παράδοξον ἐκείνην συνθήειαν, δι' ἣς ἡ μικρὰ Ὀθωμανὶς κόρη ἀπολαύει πάντων τῶν προνομίων, ἄτινα βραδύτερον ἀφαιροῦνται ἀπ' αὐτῆς. Τουτέστι τὸ νὰ ἰππεύῃ, νὰ περιπλῆθῃ διὰ τῶν κορυφῶν ἐκείνων καὶ ὡς λάροι ταχυπετῶν ἀκατίων, τῶν γνωστῶν καϊκιῶν, νὰ ἐξέρχεται εἰς περιπάτον ἐμπειστευμένη εἰς ἄρρενας θεράποντας, ἐνδεδυμένη τὸν πλεῖστον χρόνον ἐν εἶδει παιδός.

Αἱ κόραι τῶν Τούρκων περιβάλλονται τὸν πέπλον ἐν τῷ μέσῳ πληρεστάτης ἐλευθερίας, καὶ μάλιστα ὑπερβολικῆς, ἐξ ἣς ἀνευ μέσου τινὸς ὄρου μεταβάσεως ὑποβάλλονται εἰς βίον περιορισμοῦ καὶ δουλείας. Χθὲς ἦσαν ἐν τῇ ἀνδρονίτιδι συντρώγουσαι καὶ συνεξερχόμεναι μετὰ τῶν ἀνδρῶν, αὐριον θέλουσι κλεισθῆ εἰς τὴν γυναικωνίτιν καὶ δὲν θὰ τολμῶσιν πλέον νὰ ὀμιλῶσιν πρὸς τοὺς φίλους τῆς προτεράας, οὐδὲ νὰ τοῖς δεικνύωσιν τὸ πρόσωπον.

Ὁ Ρεσιδ-Μολλάς εἶχεν, ὡς εἶπομεν, δύο υἱούς, τὸν ἀσύνετον Τζελλᾶ καὶ τὸν Τεφθίκ. Ὁ πρωτότοκος, ὢν καὶ ἀκόλαστος, ἀπῆλθε πρωίμως ἐκ τοῦ ἱεροδιδασκαλείου [τεκε] ὅπου ἐσπουδαῖεν ὡς δεσβίσης, καὶ κατετάχθη ὡς ἀπλῶς στρατιώτης, παρὰ τὰς ἱεσίας τοῦ γέροντος πατρός του.

Τρία ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χωρὶς νὰ μάθῃ ὁ Μολλάς τί ἀπέγεινεν ὁ Τζελλᾶ-Βένης.

[Ἐπειτα συνίξιμα.]

κ.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οἱ δίφροι, αἱ μικρὰί δίτροχοι ἀμαξαι, τὰς ὁποίας συνεχῶς βλέπομεν ὀδηγουμένας ὑπὸ τῶν κυρίων των καὶ κάποτε ὑπὸ τῶν κυριῶν των, ἦσαν τῆς μόδας ἐν Γαλίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ', ἡ δὲ μόδα αὕτη ἀπῆτει ὥστε πᾶσα κυρία νὰ διευθύνῃ μόνη τὸ ἀμαξάκι της, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ὠραιότεραι χεῖρες εἶνε συνήθως καὶ αἱ ἀδεξιώτεραι, καθ' ἑκάστην συνέβαινον δυστυχήματα, καὶ ἦλθε στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἐφοβοῦντο νὰ ἐξέλθωσιν, μὴ τυχὸν ἀπολέσωσιν τινα τῶν ποδῶν των ὑπὸ τοὺς τροχοὺς, ὅπως τοῦτο συμβαίνει ἔτι καὶ νῦν παρ' ἡμῖν. Τὰ θύματα καθ' ἑκάστην ἐπληθύνον-

το, ὁ δὲ βασιλεὺς, διὰ νὰ περιορίσῃ τὸ κακόν, διέταξε τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας του νὰ λάβῃ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα.

— Ὁ ἐνεργήσω μετὰ χαρᾶς, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ διευθυντής, ἀλλὰ δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ παύσωμαι τὰ δυστυχήματα διὰ μιᾶς;

— Ὡ, βεβχίως!

— Τότε ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐνεργήσω ὅπως θέλω. . .

✱

Τὴν ἐπαύριον δι' ἀστυνομικῆς διαταγῆς τοιχοκολληθεῖσης ἐν ταῖς ὁδοῖς ἀπηγορεύετο εἰς πᾶσαν γυναικα νὰ ὀδηγῇ ἢ ἰδίᾳ τὴν ἀμαξάν της, ἐνόσω δὲν ἔφερεν ὡς ἐγγύησιν τῆς δεξιότητος καὶ τῆς φρονήσεώς της πιστοποιητικὸν τῆς ἡλικίας της, ἣτις ἔδει νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῶν τριακοσίων ἐτῶν. Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν διαταγὴν ταύτην οὐδεμία ἀμαξά ἐφάνετο ἐν ταῖς ὁδοῖς ὀδηγουμένη ὑπὸ γυναικός, διότι καθ' ὅλους τοὺς Παρισίους δὲν εὐρίσκατο οὐδεμία γυνὴ τοσοῦτον θαρραλέα, ὥστε, διευθύνουσα τὴν ἀμαξάν της, νὰ διακηρύττῃ ὅτι ἐπάτησε τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της.

Ταῦτα διηγεῖται ὁ Γάλλος συγγραφεὺς:

✱

Σὺ δέ, χαριτωμένη ἀναγνώστρια, βεβαίως δὲν εἶσαι ἡμερολόγιον, διὰ ν' ἀναγκάζησιν ν' ἀλλάξῃς τὴν χρονολογίαν σου καθ' ἕκαστον ἔτος. Ἐπειτα καὶ ἂν κρύπτῃς κάποτε μερικὰ, τοῦτο, βεβχίως, τὸ πράττεις διὰ νὰ τιμωρήσῃς τοὺς ἀδικακρίτους, οἵτινες σ' ἐρωτῶσιν καὶ ἔχεις δίκαιον. Ἄλλως τε δὲν εἶσαι καὶ ἠναγκασμένη νὰ τηρῆς λογαριασμόν τῶν ἐτῶν σου. Μία συνάδελοφός σου ἐρωτηθεῖσα ποτε πόσον ἐτῶν ἦτο, ἠρνήθη ν' ἀπαντήσῃ, προφασιζομένη ὅτι. . . ἄγνωστὴ. Ἄλλ' ὅτε ἐπιμόνως ἐπανελήθη ἡ ἐρώτησις,

— Μετρῶ τὰ χρήματα, τὰς ἐσθῆτάς μου τὰ κοσμημάτά μου, ἀπήντησε, διότι πιθανὸν νὰ μοῦ τὰ κλέψωσιν, πιθανὸν νὰ τὰ χάσω! Ἄλλὰ τὰ ἔτη μου!, δόξα τῷ Θεῷ, οὐδεὶς θὰ ποθήσῃ νὰ μοῦ τὰ φαιρέσῃ ἵνα πληθύνῃ τὰ ἰδιὰ του!

✱

Ἐν τούτοις μὴ νομίζετε ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες κρύπτουσι τὰ ἔτη των. Ἰδοὺ ἐν παραδειγμα, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχουσι κάποτε καὶ καλλιτέρας διαθέσεις.

Δύο συμμαθήτριαι συνεφώνησαν μίαν φράσιν νὰ λέγωσιν τὴν ἀλήθειαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ. . . πράγμα παρὰδοξον, ἐτήρησαν τὴν συμφωνίαν των. . . μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους των! Ἄλλ' ὅτε ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τὴν τριακάρην της, ἡ μία δὲν ἠσθάνθη τὴν δύναμίν της ἀρκοῦσαν καὶ συνθηκολογήσασα μετὰ τὴν συνείδησίν της ἐλησμόνησε τρία ἔτη.

— Λοιπὸν ἐφοβήθης καὶ λιποτακτεῖς; τῇ λέγει ἡ συμμαθήτριά της.

— Ὁχι! ἀπλῶς σημαίνω τὴν ὑποχώρησιν! ἀπήντησεν ἡ ἄστοχος.